

บ่อเกิด

แห่ง

บุญ

ดร.สนอง วรอุไร

พ่อเกิด

อาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร

บ่อเกิด

อาจารย์ ดร. สนอง วรอุไร

ชมรมกัลยาณธรรม

หนังสือดีลำดับที่ ๒๒๓

พิมพ์ครั้งที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๖ จำนวนพิมพ์ ๔,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์โดย

ชมรมกัลยาณธรรม ๑๐๐ ถนนประโคนชัย ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง
จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๒๗๐ โทรศัพท์ ๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓ และ ๐-๒๗๐๒-๕๖๒๔

ภาพประกอบ เขมเบ้

ออกแบบปก/รูปเล่ม คนข้างหลัง ตัดคำ อะต้อม
เรียบเรียง ปัญจกัศ ปุญฺญเจริณฺณิน พิสูจน์อักษร ทีมงานกัลยาณธรรม, หนู

เพลต บริษัทนครแผ่นพิมพ์ จำกัด โทร. ๐-๒๔๓๘-๘๔๐๘

พิมพ์ บริษัทสำนักพิมพ์สุภา จำกัด ๑๑๘ ซอย ๖๘ ถนนจรัญสนิทวงศ์
เขตบางพลัด กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐ โทร. ๐-๒๔๓๕-๕๕๓๐

สัพพทานัง อัมมทานัง ชินาติ

การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

www.kanlayanatam.com

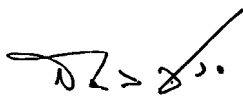
คำ ปรารภ

การเรียงเรียงคำบรรยาย เรื่อง *ป่อเกิดแห่งบุญ* และ
พิมพ์เป็นรูปเล่มภาษาไทยนี้ ก็ด้วยเหตุที่ได้ตระหนักว่า
ชีวิตของบุคคลมิได้ยืนยาวเท่าที่ตาเห็น ตายแล้ว ชีวิตยัง
ต้องไปเกิดใหม่ มีการสืบต่ออีกยาวไกล คนที่รู้ไม่จริงแท้
มีความประมาท ไม่เอาศีล ๕ ที่บริสุทธิ์ที่บริบูรณ์มา
คุมใจ คนที่ตายแล้ว มีศีลไม่ครบ จิตวิญญาณย่อมถูก
พลังของบาป ผลักดันให้ลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภูมิ
กำเนิดที่ไม่เจริญ (อบายภูมิ) อย่างนี้เรียกว่า เกิดมา
ขาดทุน หรือเสียชาติเกิด

ด้วยความปรารถนาดีที่จะบอกกล่าวไปยังผู้สนใจ
ในธรรมะของพระพุทธโคดม หนังสือ บ่อเกิดแห่งบุญ
จึงได้เกิดขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางนำพาชีวิต ไปสู่ความ
สวัสดิ์ในกาลข้างหน้า

ด้วยบุญกุศลที่เกิดจากการจัดทำหนังสือเล่มนี้
ข้าพเจ้าอ่างเอาอานิสงส์ของบุญ จงบันดาลให้ผู้ร่วม
กระบวนกรรม มีความเห็นถูก มีดวงตาเห็นธรรม
นำพาชีวิตไปสู่ความสวัสดิ์และเป็นอิสระจากสรรพสิ่ง
ในอนาคตอันใกล้ จงทุกท่านทุกคนเทอญ

ดร. สونغ วรอุไร

คำนำของ ชมรม กัลยาณธรรม

“บุญ” เป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่ปรารถนา เพราะเชื่อกันว่า บุญ จะนำมาซึ่งความสุข ความสำเร็จ ความสมหวัง แม้แต่ความร่ำรวย

แต่การจะทำให้ได้มาซึ่ง “บุญ” นั้น ก็แตกต่างกันไปตามความคิด ความเชื่อ แต่ส่วนมากก็จะเน้นการทำความดี สิ่งที่ดีๆ สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น โดยเฉพาะการบริจาคทรัพย์สินเงินทอง เพราะเชื่อว่า จะทำให้ร่ำรวยได้

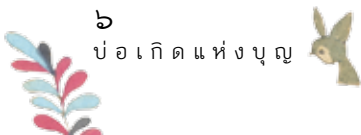
ในพระพุทธศาสนา พระพุทธองค์ได้ทรงสอนให้รู้จักบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ประการ และทรงสอนให้รู้ว่าทำบุญอย่างไรให้พ้นทุกข์ได้ ไม่ใช่แค่มีความสุขเท่านั้น

“บ่อเกิดแห่งบุญ” เป็นหนังสือที่เรียบเรียงจากคำบรรยายของ ท่าน อ.ดร.สนอง วรอุไร จากการบรรยายให้ผู้ต้องขังฟังที่ ทัดทสสถานหญิง จ.เชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ นับเป็นโชคดียของผู้ต้องขังที่ได้ฟังผู้รู้จริงมาบอกกล่าวและยังเพื่อแผ่โอกาสมาถึงพวกเราทุกคน ท่าน อ.ดร.สนอง วรอุไร ได้นำประสบการณ์จริงในชีวิตของท่าน มาชี้แนะให้เห็นชัดว่า “บุญ” คืออะไร? เราจะทำอะไรให้เกิดเป็นบุญได้บ้าง? บุญมีกี่ประเภท กี่ระดับ และที่สำคัญ บุญทำให้เราพ้นทุกข์ได้อย่างไร?

“บุญ” ไม่ได้แค่ทำให้เรามีความสุข แต่บุญทำให้เราพ้นทุกข์ได้จริงๆ นะ

กราบขอบพระคุณและอนุโมทนาบุญทุกท่าน
ทพญ.อัจฉรา กลิ่นสุวรรณ
ประธานชมรมกัลยาณธรรม

สารบัญ

ตอนที่ ๑	วันที่ชีวิตเปลี่ยน.....	๕
ตอนที่ ๒	มารู้จัก “บุญ”.....	๑๕
ตอนที่ ๓	จิตนั้นสำคัญไฉน.....	๑๙
ตอนที่ ๔	“พฤติกรรม” ทำอย่างไรจึงดี.....	๒๕
ตอนที่ ๕	เมื่อตั้งใจจะเป็นพลเมืองดี.....	๒๙
ตอนที่ ๖	จงดู “นางสิริมา” เป็นตัวอย่าง.....	๓๕
ตอนที่ ๗	เสียหายเพราะบาป.....	๔๑
ตอนที่ ๘	ได้ดีเพราะบุญ.....	๔๕
ตอนที่ ๙	บ่อบุญ.....	๕๑
ตอนที่ ๑๐	ภาวณาพารอด.....	๕๗
ตอนที่ ๑๑	บุญ บุญ บุญ.....	๖๕
ตอนที่ ๑๒	ประโยชน์ดีที่ได้ฟัง.....	๗๑
ตอนที่ ๑๓	ทำร้ายตัวเองทำไม.....	๗๕
ตอนที่ ๑๔	สี่วิธีหลีกเลี่ยงหนี้เวร.....	๘๑
ตอนที่ ๑๕	ปัญญาเห็นแจ้ง กับฝุ่นดินที่ปลายเล็บ.....	๘๗
	บทส่งท้าย.....	๙๓

ภาคผนวก ปกิณกธรรม : เรื่องเล่าแฝงคติ

จากอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร..... ๙๕

ประวัติ ดร.สนอง วรอุไร..... ๑๐๘

วันที่ชีวิตเปลี่ยน

สวัสดีครับ ท่านผู้ฟังทุกท่าน ขอเล่าย้อนไปสมัยที่ผู้บรรยายมาร่วมบุกเบิกมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สมัยนั้นอากาศเย็นทั้งปี (สมัยนี้ร้อนทั้งปี) ในการเป็นครูบา-อาจารย์ จำเป็นต้องไปพัฒนาความรู้ให้สูงที่สุด เพื่อนำมาถ่ายทอดแก่เยาวชน ได้ถูกส่งไปศึกษาเล่าเรียนมาจากต่างประเทศ เรียนด้านสิ่งมีชีวิตตัวเล็กๆ ถ้าเราขยายดูจุลินทรีย์ เชื้อแบคทีเรีย สิ่งมีชีวิตเล็กๆ ตามผิวหนัง

ของเราด้วยกล้องจุลทรรศน์กำลังขยาย ๘๐๐ เท่า หรือ ๑,๐๐๐ เท่า เราจะสามารถมองเห็นได้ หากมองด้วยตาเปล่ามองไม่เห็นจุลินทรีย์ ใส่แว่นก็ยังไม่เห็น เอาแว่นขยายมาซ้อนอีกชั้นก็ยังไม่เห็น เพราะมันเล็กมาก ต้องอาศัยกล้องจุลทรรศน์ที่มีกำลังขยายมากๆ แล้วจะเห็นว่าจุลินทรีย์มีจริง ตอนไปเรียนที่ต่างประเทศ ไปเรียนเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตที่เล็กกว่าจุลินทรีย์เข้าไปอีกคือไวรัส ใช้กล้องขยาย ๘๐๐-๑,๐๐๐ เท่าแล้วก็ยังมองไม่เห็น ต้องขยายหลายพันเท่า อย่างกล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอน จึงส่องเห็นว่าไวรัสมีจริง ได้ไปเรียนมาอย่างนี้ จนจบชั้นสูงสุดทางวิทยาศาสตร์มาจากลอนดอน

เมื่อเรียนจบถึงขั้นนั้นแล้ว จึงไม่เชื่อคำสอนของพระพุทธรเจ้าที่กล่าวถึงในศาสนาพุทธบอกว่าเทวดามีจริง ก็คิดไปว่าขนาดเรามีทักษะทางด้านการใช้กล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอน ยังไม่เคยมองเห็นเทวดา จึงไม่เชื่อเรื่องตายแล้วต้องไปเกิดใหม่ ยิ่งไม่เชื่อใหญ่เลย เพราะวิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ ด้วยเหตุนี้พอลกลับมาจากต่างประเทศปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เหลือเวลาอีกเดือนเศษๆ ก่อนมหาวิทยาลัยเปิดเทอม จึงถือโอกาสไปพิสูจน์สักธรรม

ในพุทธศาสนาด้วยการบวชเป็นพระเพื่อพัฒนาปัญญาสูงสุด เพียง ๗ วันให้หลัง ได้เข้าถึงสมาธิสูงสุดที่เรียกว่า “ฌาน” เมื่อออกจากฌาน ได้เห็นเทวดาในดาวดึงส์ จึงรู้ว่ามิจริง ได้เห็นชาติกำเนิดแต่หนหลังแต่ละชาติๆ ของตัวเอง ยาวนานแม้สุดตาทิพย์ก็ยังไม่เห็นต้นสาย เพราะใจมีกิเลสสะสมอยู่มาก ยังกำจัดออกไปไม่หมด ด้วยความโง่เขลา จึงพาชีวิตเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้จบ ตั้งแต่ต่ำสุดจนสูงสุด เห็นแล้วน่าสงสารตัวเองมาก ถึงกับ น้ำตาหยด *ชีวิตไม่ใช่มีแค่ ๖๐ ปี หรือ ๘๐ ปี หรือ ๑๐๐ ปี อย่างที่เราเห็นด้วยตาเนื้อตาหนัง ไม่ใช่เลย* ชีวิตยังมีการสืบทอด เมื่อได้เห็นอย่างนั้นแล้วจึงเร่งความเพียร ปฏิบัติธรรมแต่ละวันประมาณ ๒๐ ชั่วโมง ต่อเนื่อง ๓๐ วัน จำวัด (นอน) เพียงวันละ ๔ ชั่วโมง ฉ้น (กิน) ๑๐ ซ้อนอิม เพราะถ้ากินมากจะเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติธรรม รวมเป็นเวลาทั้งสิ้น ๓๐ วัน ตามที่ได้อธิษฐานไว้แต่แรก จึงได้รู้ได้เห็นหมดทุกอย่าง มีจริงหมดทุกอย่าง ทำให้ชีวิตเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ ไม่กล้าทำความชั่วอีกเลย อย่างศีล ๕ เดียวนี้ทุกขณะตื่น มีศีลคุมใจอยู่ครบ ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนที่จะมาปฏิบัติธรรม เคยประพฤติกุศลอยู่บ่อยๆ

ตอนที่ประพาดิทุศีล มีครั้งหนึ่งจำได้แม่นยำ เพราะผลกระทบตามมาทำให้ขาดใช้เมื่อสัปดาห์นี้เอง มีอาการปวดคอมาก นั่งนอนไม่ได้ ปวดไปหมด ทรมาน มากๆ จึงนึกขึ้นได้ว่า สมัยเด็กๆ เคยไปดิงคอนก ก่อน จะฆ่านก เขาจะดิงคอ มีเด็กชนเขาสอนให้ทำ เราก็ทำตาม พอกรรมส่งผล จึงปวดที่สุดในบรรดาอาการ ปวดที่เคยเป็นมา ไม่เคยปวดครั้งไหนมากเท่ากับครั้งนี้ เลย และไม่เคยปวดแบบนี้มาก่อน ก็โทรศัพท์ไปหา คุณหมอก็เป็นศิษย์ ท่านก็ส่งลูกน้องมาพร้อมเครื่องมือ ทางวิทยาศาสตร์ มาช่วยบรรเทาอาการปวด นี่แหละ ครับ สิ่งใดที่เราทำไว้แต่อดีต พอเรามีบุญใหญ่เกิดขึ้น เขาจะมาตามทวงหนี้ เราต้องยอมชดใช้ให้เขาไป

ถ้าใครอยากรู้ประสบการณ์ชีวิตของผู้บรรยายว่า เดิมได้ประพาดิเหตุลวไหลมาอย่างไร แล้วต้องมารับ วิบากอะไรบ้าง ต้องไปอ่านในหนังสือ “ทางสายเอก” แต่ผู้บรรยายไม่เคยหนีหนี้เวรกรรมเลย ยอมชดใช้ ทั้งหมด ทรมานยังไงก็ต้องใช้ เพราะการหนีไม่มีวัน หนีพ้น ถ้าได้ทีเมื่อไร กรรมเล่นงานเราอีก เดียวนี้จึง เปลี่ยนวิถีชีวิตจากหน้ามือเป็นหลังมือ ๓๕ ปี แล้วครับ

ทุกขณะตื่น คิด พูด ทำ แต่เหตุให้เป็นบุญสั่งสมตลอด
หลังจากเกษียณอายุราชการจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ก็มาบุกเบิกด้านการเผยแพร่ธรรมเป็นเวลายาวนาน
ถึง ๑๒ ปีแล้ว หน้าทีของเราคือรักษาเครื่องมือ คือ
ร่างกายนี้ให้มันแข็งแรงไว้ เพื่อจิตจะได้ใช้ทำงาน
อายุแม้จะมากแล้ว แต่ยังตื่นช่วงดึกทุกคืน ลุกขึ้นมา
ทำงานจนสว่าง ทำงานเพื่อมวลชนทั้งนั้น ยังไม่พักผ่อน
เหมือนคนอื่นที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน นี่คือภูมิ-
หลังของผู้บรรยายที่บอกเล่าให้ท่าน “ผู้โชคดี” ทั้งหลาย
ได้ฟัง

มารู้จัก “บุญ”

วันนี้จะเล่าเรื่อง “บ่อเกิดแห่งบุญ” เราควรทำอย่างไร จึงจะมีบุญ ตัวผู้บรรยายเอง หลังออกจากวัดมาเป็น เวลา ๓๕ ปีแล้ว บุญเข้าตัวตลอดเวลา เมื่อก่อนใหม่ๆ ยังมีบาปเข้าแทรกบ้าง แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีแล้ว ทุกขณะตื่น เป็นบุญล้วนๆ จึงรู้อย่างถ่องแท้ว่าต้องทำอะไรจึงจะ ได้บุญ ผู้บรรยายจึงบอกว่า ท่านโชคดีที่จะได้ยินได้ฟัง เพราะผู้บรรยายมีประสบการณ์ตรงจะเล่าให้ฟัง เล่า เรื่องง่ายๆ ไม่ต้องใช้คำบาลีอะไร

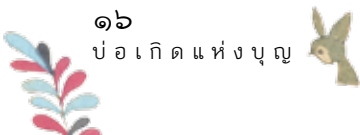
อันดับแรก เราต้องเข้าใจว่า “บุญ” คืออะไร บุญ คือ คุณความดี กุศล หรือความสุข ใครเกิดมาเป็นมนุษย์

แล้วมีแต่ความทุกข์ อันนั้นเพราะบาปกำลังให้ผล แต่ถ้า
เกิดมาแล้วมีแต่ความสุข นั่นคือบุญกำลังให้ผล

บุญอยู่ที่ไหน อยู่ที่ใจ ไม่ใช่หัวใจ ใจกับหัวใจเป็น
คนละอย่างกัน หัวใจเป็นกล้ามเนื้อ ทางวิทยาศาสตร์เขา
อธิบายไว้ เหมือนหัวใจหมูที่เราไปซื้อที่ตลาด แต่ “ใจ”
หรือ “จิต” เป็นพลังงานอยู่ข้างในหัวใจ เป็นพลังงานที่
นักวิทยาศาสตร์ปัจจุบันก็ยังค้นไม่พบ เพราะเป็นพลังงาน
ที่มีความถี่ของคลื่นละเอียดมากที่สุด จนไม่มีเครื่องมือ
ทางวิทยาศาสตร์ใดๆ จะตรวจวัดได้ และเป็นพลังงาน
อมตะ ใครผู้ใดที่ฝึกจิตดีแล้วจะสามารถเห็นภพชาติหน
หลังของตัวเองได้ (เจโตปริยญาณ)

บุญอยู่ในใจ (ไม่ใช่ในหัวใจ) *ใจที่มีความดีสั่งสม ใจ*
ที่มีความสุข ใจที่เป็นกุศล นั่นแหละคือบุญ ก่อนจะรู้ว่า
จะทำบุญอย่างไร ก็ต้องรู้จักพฤติกรรมของมนุษย์ก่อน
พฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์เกิดจากการทำหน้าที่ของจิต
มนุษย์เราที่ยังไม่ตายย่อมมีร่างกายนี้ ที่ฝรั่งเขาเรียกว่า
body และส่วนที่อยู่ข้างใน เรียกว่า จิตใจ (mind) ซึ่งเป็น
พลังงาน ต้องมีสองอย่างนี้อยู่ด้วยกันจึงจะทำงานได้

เช่น พุดได้ ถ้าจิตออกไปแล้ว ก็พุดไม่ได้ คนตายพุดไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่ได้ หรือถ้าจิตไม่เกิดดับ (คือจิตตกภวังค์ เช่นเวลาที่เราหลับสนิท) ก็ทำอะไรไม่ได้เช่นกัน คนเวลาจะตาย ตาหลับลงแล้ว แต่ใจยังเกิดดับๆ มันจึงเคลื่อนออกนอกกายไปได้

ครั้งที่ผู้บรรยายไปบวชก็ไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน จนวันหนึ่งเข้าฌานแล้วออกจากฌาน เห็นจิตตัวเองหลุด ออกจากร่าง จึงเข้าใจอ่องแท้ในเรื่องจิต เป็นอาจารย์ใน คณะวิทยาศาสตร์ สอนเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิต สอนว่านี่คือ ร่างกาย แต่ข้างในมีสิ่งที่ตาเนื้อตาทนังมองไม่เห็น เรียกว่าจิตหรือจิตใจ ถ้าใครพัฒนาจิตจนมีความถี่คลื่นดีแล้ว จะมองเห็นใจตัวเอง ผู้บรรยายจึงเข้าใจอ่องแท้ทั้งรูป และนาม โอ...ใจเป็นอย่างนี้เอง ได้เห็นแล้ว ไม่ใช่เห็น ด้วยตาเนื้อตาทนัง แต่เห็นด้วยจิตที่พัฒนาดีแล้ว คือ มีความถี่คลื่นคงที่แล้ว เข้าฌานได้แล้ว พลังงานจิตที่มีความถี่คลื่นคงที่ตัวนั้นแหละ เขาเรียกว่า **ทิพพจักขุ** ตาทิพย์มีจริง อย่างในห้องนี้ ขณะนี้ก็มี **สัมภเวสี** มาฟังธรรมด้วย แต่เราใช้ตาเนื้อธรรมตามองไม่เห็นรูปนาม ที่เป็นทิพย์

จิตนั้นสำคัญไฉน

จิตของคนทำหน้าที่ ๓ อย่าง

หน้าที่แรกคือ จิตรับสิ่งกระทบเข้าปรุงเป็นอารมณ์ ถ้าเป็นเสียง เข้าทางหู ถ้าเป็นภาพ เข้าทางตา ถ้าเป็นกลิ่น เข้าทางจมูก รสชาติเข้าทางลิ้นสัมผัส เย็นร้อน อ่อนแข็งเข้าทางผิวหนัง และความคิดเกิดที่ใจ มากกระทบ จิต จิตซึ่งเป็นพลังงานก็ปรุงอารมณ์ขึ้นมา ถ้าสิ่งกระทบไม่ดี อารมณ์ที่เกิดก็ไม่ดี ถ้าเกิดสิ่งกระทบที่ไม่ดี เป็นเหตุให้ขัดใจ เราก็มักจะมีอารมณ์โกรธขึ้นมาทันที ทุกคน

เคยผ่านประสบการณ์นี้มาแล้ว สิ่งกระทบดี ทำให้เกิด
เป็นอารมณ์ดี เราก็ก่อนการมีอารมณ์ดีมาแล้ว
ทั้งนั้นอีกเช่นกัน

หน้าที่ที่ ๒ ของจิตคือ จิตเป็นนาย กายเป็นบ่าว
รับใช้จิต จิตสั่งให้สมองคิด สั่งให้ปากพูด สั่งมือไม้
ให้ขยับทำโน่นทำนี่ ด้วยการสั่งผ่านสมอง ซึ่งทำหน้าที่
เป็นเหมือนวงจรไฟฟ้า ในคนตาย จิตหลุดออกจากร่าง
ไปแล้ว จึงไม่มีพลังงานจิตมาสั่งปากให้พูด ได้แต่นอน
แข็งทื่อ เขยาก็ไม่ตื่น ตรงกันข้ามถ้าจิตยังอยู่กับร่างกาย
และมีการเกิด-ดับ จึงจะลุกขึ้นได้

หน้าที่ที่ ๓ สำคัญมาก จิตเก็บสั่งสมกุศลและ
อกุศลจากการกระทำของเรา สิ่งใดที่เราคิดแล้ว พูด
แล้ว ทำแล้ว เป็นพฤติกรรม เราเรียกว่าการกระทำ หรือ
“กรรม” กรรมคือการกระทำ มนุษย์ทำกรรมด้วยการคิด
พูด ทำ เมื่อทำแล้วก็เก็บสั่งสมอยู่ในจิต จิตเป็นพลังงาน
สามารถเก็บข้อมูลหรือจดจำได้ เก็บไว้เป็นความจำที่
เรียกว่า “สัญญา” การคิด พูด ทำ คือกรรม เมื่อสร้าง
ขึ้นแล้ว ถ้าคิดดี ก็สร้างกรรมดี เกิดเป็นบุญ สั่งสมไว้ใน

ดวงจิต ตรงกันข้าม ถ้าคิดไม่ดี ก็สร้างกรรมไม่ดี เกิดเป็นบาป สัมสมไว้ในดวงจิตเช่นกัน ฉะนั้นในดวงจิตของคนจึงมีทั้งบุญทั้งบาป คนที่พูดไม่ดี เช่น พูดคำทอพูดโกหก นั้นเป็นเพราะเขามีบาปอยู่ในใจเขา จึงทำอย่างนั้น คนที่พูดดี ก็เพราะว่าในใจของเขามีบุญสั่งสมอยู่ บุญสั่งจิตให้พูดก็มีเสียงออกมาเป็นคำพูดที่ดี มีผลให้เกิดเป็นพฤติกรรมดี

พฤติกรรมของมนุษย์ด้านคำพูด เรามีประสาทหูเป็นเครื่องวัด ด้านการกระทำ เรามีประสาทตาเป็นเครื่องวัด พฤติกรรมด้านความคิด คนอื่นเขาคิดอะไร การทำงานของระบบประสาทไม่อาจรู้ได้ ยกเว้นคนที่ฝึกจิตดีแล้วจึงจะรู้ได้ ในห้วงเวลาที่ผู้บรรยายไปฝึกกรรมฐานอยู่กับท่านเจ้าคุณโชดกที่วัดมหาธาตุฯ ท่าพระจันทร์ มีอยู่วันหนึ่งผู้บรรยายคิดจะหนีท่านไปปฏิบัติธรรมอยู่ที่สวนโมกข์ เพราะที่คณะ ๕ วัดมหาธาตุฯ ขณะนั้นมีการก่อสร้างอีกทีก็ครึกโครมจิตไม่สงบ ตอนเช้าคิดจะหนี แต่ไม่ได้บอกให้ใครรู้ ตอน ๒ หุ่่ม (๒๐ นาฬิกา) เป็นเวลาสอบอารมณ์ พอพระมาพร้อมกันแล้วประมาณ ๒๐ รูป ท่านเจ้าคุณฯ

มองมาที่ผู้บรรยายแล้วพูดว่า “จะหนีไปไหน ก็หนี
ใจตัวเองไม่พ้น อยู่แล้วสู้สิ” ท่านพูดอย่างนี้เพราะท่าน
เจ้าคุณฯ ท่านรู้ความคิดของเรา คนที่ฝึกจิตดีแล้วย่อม
รู้ได้เช่นเดียวกัน พระป่าบางรูป คนมาฟังธรรมเทศนา
จากท่านเยอะแยะ ใครคิดอะไรท่านรู้หมด ฉะนั้นการรู้
ความคิดของคนอื่นจะทำได้ก็ต่อเมื่อได้ฝึกจิตดีแล้ว
จนสามารถเข้าฌานได้ ย่อมรู้ความคิดของคนอื่น (ด้วย
เจโตปริยญาณ) ได้

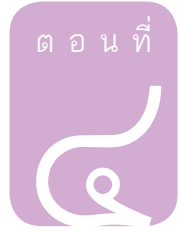

.....

เราต้องเข้าใจว่า “บุญ” คืออะไร
บุญคือ คุณงามความดี กุศล หรือความสุข
ใครเกิดมาเป็นมนุษย์แล้วมีแต่ความทุกข์
อันนั้นเป็นเพราะบาปกำลังให้ผล
แต่ถ้าเกิดมาแล้วมีแต่ความสุข
นั่นคือบุญกำลังให้ผล

.....

“พฤติกรรม” ทำอย่างไรจึงดี

มนุษย์มีพฤติกรรม ๓ อย่าง คือ คิด พูด ทำ การพูดกับการทำเป็นพฤติกรรมที่จิตสั่งให้ร่างกายให้แสดงออก ส่วนการคิดเป็นการทำงานของจิต จิตเป็นตัวคิด การพูดเกิดขึ้นเพราะจิตสั่งปากผ่านสมองให้พูด การทำโน่นทำนี่เป็นเพราะจิตสั่งผ่านสมองให้ทำ ดังนั้น จิตเป็นนาย กายเป็นบ่าว ถูกต้องที่สุด ถ้านายดี ย่อมไม่สั่งให้ทำไม่ดี ที่เราต้องมาอยู่ที่นี่ (ทัศนสถานหญิง) ก็เพราะในอดีต เรามีนายไม่ดี ใจของเราไม่ดี แต่ต่อจากนี้ไป เราจะต้องพัฒนาจิต (นาย) ให้มันดี นี่เป็นโอกาสดีของเราแล้ว

พฤติกรรมดีเกิดขึ้นได้อย่างไร เกิดขึ้นจากการ
ประพฤติจริยธรรม ในฐานะที่เป็น ลูก พ่อแม่เลี้ยงเรามา
เราต้องเลี้ยงท่านตอบแทน พ่อแม่มีอุปการคุณ ให้กำเนิด
เรามาแล้ว ก็เลี้ยงดูจนเราเติบโตใหญ่มาจนอายุขนาดนี้
เราต้องเลี้ยงท่านตอบแทน คนที่ไม่เลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่
เป็นคนอกตัญญู ชีวิตจะวิบัติ ผู้บรรยายเดิมไม่เคยเชื่อ
พระพุทธเจ้า แต่เมื่อไปฝึกแล้ว ได้ธรรมและวินัยมาสถิต
อยู่ในใจ เต็มใจนี้หยุดไม่ได้ เพราะถ้าหยุดจะเป็นการ
อกตัญญู ต้องเผยแผ่ความดีงามของพระพุทธโคดมไป
ทั่วประเทศ หยุดไม่ได้ จึงต้องรักษาเครื่องมือคือสุขภาพ
ร่างกายนี้เอาไว้ให้ดี ไม่เช่นนั้นจะทำงานไม่ได้

ลูกที่ดี ยังต้องช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน (ไม่ใช่กินเสร็จ
แล้วไม่ช่วยทำอะไรเลย) ดำรงวงศ์สกุลให้คงอยู่ อย่าให้
เสียหาย (สิ่งที่พลาดไปแล้ว ไม่เป็นไร รีบทำแก้ตัวใหม่)
ทำตนเป็นทายาทที่ดี เมื่อท่านล่วงลับ ทำบุญอุทิศส่วน
กุศลไปให้ท่าน

ภรรยาที่ดี ย่อมจัดงานบ้านให้เรียบร้อย สงเคราะห์
ญาติทั้งสองฝ่าย คือทั้งญาติฝ่ายตัวเอง และญาติฝ่าย

สามี ไม่นอกใจ รักษาทรัพย์ที่หามาได้ ขยันทำงาน นี่คือ
สิ่งที่เราต้องทำด้วยการประพฤติจริยธรรม แล้วคุณธรรม
ก็จะเกิดขึ้น “จริยา” คือความประพฤติ “ธรรม” คือสิ่ง
ดีงาม เราต้องประพฤติสิ่งดีงามให้เหมาะสมกับแต่ละ
ฐานะบทบาทของตัวเอง

เมื่อตั้งใจ จะเป็นพลเมืองดี

คนเราทุกคนอยู่ในสังคม ในบ้านเมือง ในประเทศชาติ
ในฐานะประชาชนของบ้านเมือง จะต้องประพฤติอย่างไร
จึงจะเกิดคุณธรรม พลเมืองที่ดีต้องมีศีลธรรม คือ
มีศีลและมีธรรม อย่างน้อยที่สุดต้องมีศีล ๕ ข้อ ไม่ใช่
แค่ “รู้” ศีล แต่ต้อง “มี” ศีลคู่ใจ เบญจศีล ได้แก่ ไม่ฆ่า
สัตว์ ไม่ลักทรัพย์ (หมายถึง ไม่เอาของที่เจ้าของเขา
ไม่อนุญาตมาเป็นของตน) ไม่ประพฤติผิดลูกเมียคนอื่น
ไม่พูดเท็จ พูดหยาบ พูดไม่ตรงความจริง ไม่ดื่มสุราเมรัย
ในฐานะเป็นพลเมืองของสังคม ต้องมีศีล ๕ ข้อนี้อยู่
ในใจทุกขณะตื่น

และต้องมีเบญจธรรมอีก ๕ ข้อ ได้แก่

๑ มีเมตตากรุณา คนมีเมตตาอย่าอมไม่โกรธ คนจะมีเมตตาได้ ต้องหมั่นฝึกให้อภัยเป็นทาน ให้อภัยได้ในทุกสิ่งที่เป็นเหตุขัดใจ เมตตาจึงจะเกิดและสั่งสมอยู่ในดวงจิตเป็นเมตตาบารมี คนมีเมตตาอยู่ในใจอย่าอมไม่โกรธ มีแต่ความสงบเย็น ฝึกกรรมฐานได้ง่าย พัฒนาชีวิตได้ง่าย

๒ มีสัมมาอาชีวะ คืออาชีพที่ถูกต้อง ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีล ๕ ไม่ผิดธรรม เลี้ยงกบขาย ผิดศีลครับ เล่นหุ้น เล่นหวย เล่นการพนัน ผิดธรรมครับ เพราะเป็นอบายมุข

๓ มีกามสังวร ไม่ผิดลูกเมียคนอื่น ไม่ละเมิดผู้มีเจ้าของ มีพ่อแม่ มีสามี มีภรรยา

๔ มีสังกะจะ พุดอย่างไร ทำตามทีพุด ทำเหมือนที่ดั่งสังกะจะไว้ ที่บ้านผู้บรรยายมีต้นลำไย ผู้บรรยายตั้งใจจะรดน้ำต้นละ ๑๐ กระป๋อง ก็ต้อง ๑๐ กระป๋องจริงๆ ไม่ ๙ และไม่ใช่ ๑๑ หรือเวลาขับรถตอนกลางคืนเจอไฟแดง ก็หยุดรถทั้งๆ ที่ถนนว่าง แม้คนอื่นจะแซงฝ่าไฟแดงไปก็เป็นเรื่องของเขา แต่เราหยุดเพื่อชนะใจตนเอง เรื่อง

การมีสัจจะ มีพฤติกรรมถูกต้อง ตามธรรม ตามวินัย

๕ มีสติสัมปชัญญะ “สติ” คือการระลึกได้ “สัมปชัญญะ” เป็นตัวปัญญาที่เห็นถูกต้องตามธรรม คือการที่รู้ตัวว่าดีแล้วจึงทำ รู้ตัวว่าไม่ดีแล้วไม่ทำ

เบญจศีลและเบญจธรรมนี้ ถ้าใครผู้ใดมีอยู่ในใจ ทุกขณะตื่น ผู้นั้นจะมีเทวดาคุ้มรักษา ใครไม่รักษาศีลและธรรม เทวดาเขาไม่รักษา เขาปล่อยไปตามเวรตามกรรม ผู้บรรยายมีทั้งศีล มีทั้งธรรมอยู่ในใจ ไปไหนมาไหนปลอดภัย จะทำอะไรผิดพลาด เทวดามาเตือนให้รู้ตัวก่อนเสมอ

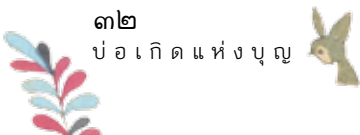
พลเมืองดีต้องมีศีลมีธรรม อย่างน้อยต้องมีศีล ๕ อยู่กับใจทุกขณะตื่น เพราะคนไม่มีศีล ๕ จึงต้องพบกับความวิบัติ ทำผิดแล้วหยุด ทำดีใหม่ได้ ไม่มีใครในโลกสักคนที่เกิดมาแล้วไม่เคยทำความผิด ผู้บรรยายเอง สมัยก่อนก็มีทั้งดีทั้งชั่ว และได้รับผลเป็นอกุศลวิบากและอกุศลวิบากเหมือนกัน เคยตีเขาขาหัก ตัวเองต้องมาเป็น คนป่วยเส้นเอ็นที่ขาขาด ต้องตัดขา เจ็บปวดจนน้ำตาหยดนานตั้ง ๒ เดือนกว่าจะหาย กรรมไม่ดีที่เราทำไว้ มันมาให้ผลเป็นอกุศลวิบากจริงๆ

พลเมืองดีของบ้านเมืองต้องรู้จักเพื่อแบ่งปัน บำรุงพระสงฆ์ผู้ทรงศีล ใฝ่ธรรม อ่านมาก ฟังมาก ค้นคว้า หาความรู้อยู่เสมอ พลเมืองดีไม่พำเวลาให้สูญเปล่า มีน้ำใจสงเคราะห์ ทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ นำชีวิตด้วยสติ ปัญญา อย่าใช้อารมณ์ ฯลฯ

ทั้งหลายเหล่านี้คือสิ่งที่เราต้องประพฤติในฐานะ เป็นลูกของพ่อแม่ เป็นพลเมืองของประเทศชาติ เป็น ภรรยาของสามี เป็นสิ่งที่เราต้องประพฤติให้ได้ เพราะ เป็นจริยธรรม เป็นสิ่งดีงามที่ต้องทำ ประพฤติแล้วเป็น คุณธรรม เก็บสิ่งสมไว้ในจิตสำนึก ในเมื่อจิตเป็นนาย กายเป็นบ่าว เมื่อจิตสำนึกมีแต่สิ่งดีงาม มีคุณธรรม เวลา จิตสั่งให้สมองคิด ก็คิดดีมีคุณธรรม สั่งให้ปากพูด ก็ พูดดีมีคุณธรรม สั่งให้มือไม่ทำอะไร ก็ทำดีมีคุณธรรม เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องประพฤติกิริยธรรม ความ ดีงามจึงจะเกิดขึ้น พฤติกรรมดีก็เกิดขึ้นได้แบบนี้ แล้ว สังคมจะมีความสุข

ขอย้ำอีกครั้งว่า จงนำชีวิตด้วยสติปัญญา อย่าใช้ อารมณ์ พวกเราพลาดมาแล้วเพราะใช้อารมณ์ สติสัม-

ปชัญญะคือสติปัญญา สติระลึกได้ว่าทำอาชีพนี้มันผิดกฎหมาย ก็อย่าทำ มีปัญญารู้ตัวว่าหากทำไปแล้ว มีหลักฐานผิดตามกฎหมาย เราจึงต้องรับโทษ เราก็ไม่ทำตรงกันข้ามเห็นใครทำผิดอย่างเรา แต่ไม่เห็นเขาต้องรับโทษ นั่นเป็นเพราะบุญเก่าของเขายังค้ำอยู่ ไม่ต้องห่วง ถ้าพบพยานเมื่อไร ไม่มีใครหนีพ้นสักราย พยานท่านไม่ใช่หลักฐานตามแบบที่ใช้กันในโลกมนุษย์ แต่ใช้หลักฐานที่เก็บบันทึกไว้ในดวงจิตของมนุษย์ผู้นั้นเอง กรรมที่ทำ ดีหรือชั่ว ทั้งหมดถูกบันทึกอยู่ในดวงจิตเป็นหลักฐาน และท่านใช้กฎหมายคนละฉบับกับของโลกมนุษย์ ท่านใช้ “กฎแห่งกรรม” ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ฉะนั้น คนไหนแม้หนีกฎหมายเมืองมนุษย์ไปได้ แต่หนีกฎแห่งกรรมพยานไม่พินแน่นอน เพราะฉะนั้นต้องนำชีวิตด้วยสติปัญญา ทำผิดพลาดแล้วให้ระลึกได้ และต้องหยุดทำชั่ว ต่อบริการแต่ความดี แล้วผลความดี (กุศลวิบาก) จึงจะเกิดขึ้นให้ผู้ทำกรรมดีได้เสีย

จงดู “นางสิริมา” เป็นตัวอย่าง

ตัวอย่างหนึ่งของคนที่ทำผิดพลาดแล้วหยุด แล้วหัน
มาทำความดี คือ นางสิริมา

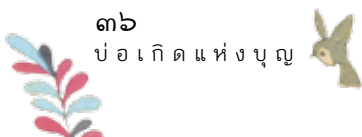
ในครั้งพุทธกาล มีหญิงคนหนึ่งชื่อ สิริมา เป็น
หญิงสวยมาก มีอาชีพเป็นโสเภณี ตอนหลังไปฟังเทศน์
จากพระพุทธเจ้า แล้วจึงรู้ว่าอาชีพของตัวพาลงนรกแน่ๆ
จึงเลิก แล้วหันมาปฏิบัติ ๓ อย่างคือ ทาน ศีล ภาวนา
ได้บรรลुเป็นพระโสดาบัน เดียวนี้เป็นเทพธิดาอยู่บน
สวรรค์ชั้นสูงสุด (ชั้นที่ ๖)

เรื่องของนางสิริมาตอนตายมีอยู่ว่า เมื่อนางตายลงในวันนั้น พระเจ้าพิมพิสารไปกราบทูลพระพุทธเจ้าว่า “สิริมาตายลงแล้ววันนี้เอง พระเจ้าข้า” พระพุทธเจ้าสั่งว่า “มหาบพิตร จงเก็บร่างของนางไว้ ๔ วัน ไม่ต้องทำอะไร เพียงเก็บรักษาไว้ให้ดี” ผ่านไป ๔ วัน ศพขึ้นอืดเหม็นเน่า น้ำเหลืองไหลออกปากออกจมูก หนอนไต่ย้วย พระพุทธเจ้าจึงนำหมู่ภิกษุไปพิจารณาศพของนาง เรียกว่า การปลงอสุภะ

ในหมู่ภิกษุนั้น มีภิกษุรูปหนึ่งที่ติดใจในความงามของนางสิริมาเมื่อก่อนตาย จนไม่เป็นอันปฏิบัติธรรมเมื่อไปดูศพขึ้นอืด ๔ วัน ไม่เหลือร่องรอยของรูปร่างเดิมอยู่เลย อีกทั้งยังส่งกลิ่นเหม็นและเต็มไปด้วยหมูหนอน ภิกษุรูปนั้นจึงถอยถอนจากความหลงใหล ตระหนักได้ว่าสิริมาที่สวยนั้น จริงๆ ไม่สวยเลย จากนั้นจึงสามารถปฏิบัติธรรมต่อได้

ในหมู่ภิกษุยังมีพระอีกรูปหนึ่ง อดีตเป็นพราหมณ์หนุ่ม เข้ามานั่นเก่ง มีดาทิพย์ และชำนาญด้านการดีดกะโหลก เพียงดีดหัวกะโหลกศพก็สามารถบอกได้ว่า

เจ้าของร่างเดิมตายแล้วไปเกิดที่ไหน วันหนึ่งมีการทดลอง พระพุทธเจ้าสั่งให้ไปนำกะโหลกของมนุษย์ที่ตายแล้ว ไปเกิดเป็นสัตว์นรก ไปเกิดเป็นเปรต เป็นเดรัจฉาน เป็น เทวดา เป็นพรหม เป็นมนุษย์ และอีกใบหนึ่งเป็นกะโหลก ของพระอรหันต์ นำมาให้พราหมณ์หนุ่มติด พราหมณ์ ติดแล้วบอกได้ถูกต้องทั้งหมดว่า เจ้าของกะโหลกใบไหน ไปเกิดที่ไหน พระพุทธเจ้าตรัสรับรองว่าไปเกิดอย่างนั้น จริง จนมาถึงกะโหลกสุดท้ายซึ่งเป็นของพระอรหันต์ ไม่ว่าจะติดกี่ครั้งก็ไม่ได้คำตอบว่าไปเกิดที่ไหน พราหมณ์ รู้สึกอัศจรรย์ พระพุทธเจ้าบอกว่า ถ้าอยากได้วิชานี้จะ ต้องบวช แล้วจะทรงสอนให้โดยไม่คิดเงินทอง พระรูปนี้ เมื่อมาบวชแล้วชื่อ วัังคิสะ

พระวัังคิสะมีตาทิพย์ ขณะกำลังพิจารณาศพของ นางสิริมา มองเห็นเทพธิดาตนหนึ่งกำลังก้มกราบ พระพุทธเจ้า พระวัังคิสะขออนุญาตพระพุทธเจ้าพูด กับเทพธิดานั้น เมื่อพระพุทธเจ้าอนุญาตแล้ว พระวัังคิสะ ถามเทพธิดาว่า “เธอมาจากไหน” เทพธิดาตอบว่า “ประชุมเทวโลกใดที่มีชื่อว่า ปรมิมิตวสวัตติ ข้าพเจ้า มาจากที่นั่น” (ปรมิมิตวสวัตติ คือสวรรค์ชั้น ๖ อันเป็น

ชั้นสูงสุด) พระวังคีสะถามต่อไปว่า “แล้วเหตุใดเธอจึงมา
ที่นี่” เทพธิดาตอบว่า “เพราะข้าพเจ้าเคยอยู่ในซากนี้
มาก่อน” นางสิริมาเคยทำชั่วแล้วหยุด หันไปเจริญทาน
ศีล ภาวนา จนบรรลุนิเวศน์ตายแล้วไปเกิดเป็นเทพ-
ธิดา ทั้งซากร่างอันเหม็นเนาเปื่อยไว้เบื้องหลัง

อย่างนี้ละครับ เป็นเหตุผลว่าทำไมผู้บรรยายจึง
เปลี่ยนพฤติกรรม ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๑๘ มีทั้งดีทั้งชั่ว
แต่หลังจากปี พ.ศ. ๒๕๑๘ มาแล้ว พยายามทำแต่ความดี
จนเดี๋ยวนี้มั่นใจแล้วว่า ทุกขณะตื่น คิด พูด ทำ ไม่ผิด
กฎหมาย ไม่ผิดศีล ไม่ผิดธรรม มีศีล ๕ มีธรรม ๕ อยู่
ในใจ ตีตลอด ไปไหนมาไหนสะดวกปลอดภัย

บุญอยู่ในใจ (ไม่ใช่ในหัวใจ)

ใจที่มีความดีสั่งสม

ใจที่มีความสุข

ใจที่เป็นกุศล

นั่นแหละคือบุญ

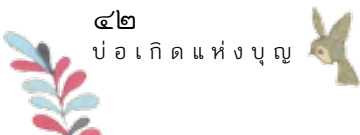
เสียหายเพราะบาป

ก่อนจะบอกว่ามีบุญแล้วคืออะไร มาดูฝ่ายบาปก่อน มีบาปแล้วเสียหายอย่างไร ท่านก็มีประสบการณ์แล้ว ถ้าบาปไม่ให้ผล ท่านไม่มาอยู่ที่นี่หรอก ใช่ไหมครับ ศีล ๕ ข้อ ถ้าใครละเมิด ไม่ประพฤติ นอกจากต้องรับผล เป็นความทุกข์ในปัจจุบันนี้แล้ว ยังมีโอกาสที่ตายแล้วจะไปลงนรก ไปเป็นเปรต ไปเป็นเดรัจฉานก็มี ถ้าศีล ๕ ข้อ ไม่ครบ ตายจากชีวิตนี้แล้วจะไม่ได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก อย่าลืมว่าบาปก็เก็บสั่งสมอยู่ที่จิต เช่นเดียวกับบุญ

นอกจากเรื่องศีลแล้ว ยังมีโทสะ (ความโกรธ) เป็นเหตุผลักดันจิตใจที่กำลังออกจากร่าง ให้ลงไปเกิดเป็นสัตว์นรก เราเคยโกรธมากี่ครั้งแล้ว และจะโกรธอีกไหม ความโกรธมีพลังผลักดันจิตลงนรก อย่างพระเทวทัต โกรธแค้นพระพุทธเจ้า กลิ้งก้อนหินลงจากเขา ปล่อยข้างตม้นหวังให้ทำร้ายพระพุทธเจ้า เดียวนี้พระเทวทัตกำลังทนทุกข์ทรมานอย่างที่สุดอยู่ในอเวจีนรก ส่วนพระเจ้าอชาตศัตรู ศิษย์พระเทวทัต อยู่ที่นรกโลหะภูมิ ว่ายอยู่ในกระทะทองแดง มีพระผู้ใหญ่ที่เชียงใหม่รูปหนึ่ง เคยเล่าให้ผู้บรรยายฟัง แต่จะพูดตรงๆ ไม่ได้เพราะอาจพิศวินัยพระ จึงเลี่ยงบอกว่า ได้ฝันเห็นพระสงฆ์อยู่ในนรกเยอะเลย ผ้าเหลืองไม่ลง กองอยู่ข้างนอก แต่ตัวคนที่ศิระะโล้นลงไปอยู่ในกระทะทองแดงเยอะเลย ต้นจิวในเมืองนรกไม่เหมือนต้นจิวในเมืองมนุษย์ หนามยาวมาก คนที่ป็นต้นจิวมีทั้งชายทั้งหญิงที่ผิดลูกผิดเมียเขา เลือดโทรมกายเพราะหนามเกี่ยวแทง ร่างกายเปล่าเปลือยไม่น่าดูเลย

ความโกรธ ถ้าสั่งสมในจิตมากๆ เวลาตาย จะมีพลังผลักดันให้ไปเกิดเป็นสัตว์นรก

ความโลภ (ลักขโมย เอาของที่เจ้าของเขาไม่
อนุญาต) ตายแล้วจะนำไปเกิดเป็นเปรต ซึ่งมีหลากหลาย

ความหลง ตายแล้วจะนำไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน
(ความหลงคือความรู้ที่รู้ไม่จริง อย่างที่เรียนกันตาม
โรงเรียนและสถาบันต่างๆ นี่เป็นความหลง สุดตมย-
ปัญญา และ จินตามยปัญญา ปัญญาทางโลกสองตัวนี้
แม้เรียนจนสูงสุดแล้วก็ยังเป็นความหลง)

ได้ดีเพราะบุญ

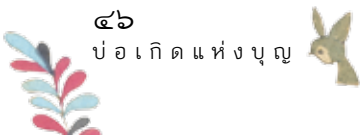
ส่วนศีล ๕ ถ้าใครมีอยู่กับใจทุกขณะตื่น ไม่ใช่แค่รู้ศีลนะ ต้องมีศีล ตายแล้วพลังของศีลจะผลักดันจิตวิญญาณให้ไปเข้าร่างมนุษย์ กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง นี่คือพลังของศีล ๕ ถ้าใครปฏิบัติสมถภาวนา จิตเข้าฌานแล้วตายในฌาน ก็ไปเกิดเป็นพรหม หรือถ้าอยากเป็นเทวดา ต้องทำทานและรักษาศีลหรือกุศลกรรมบถ ๑๐ เหตุที่เราทำทุกวันนี้ มันเก็บสะสม ส่งไปเกิดเป็นเทวดาเป็นนางฟ้า ไม่มีอะไรบังเอิญสักอย่าง

ทุกอย่างต้องมีเหตุที่ทำให้เกิด เป็นกฎธรรมชาติ นี่คือกฎแห่งกรรม มีจริง ผู้บรรยายในอดีตก็ไม่เชื่อ แต่เมื่อเข้าถึงภวามายปัญญา อันเป็นปัญญาสูงสุด จึงรู้ว่าเป็นความจริง ต้องยอมศิโรราบสถานเดียว

ปัญญาสูงสุดมี ๒ ระดับ ระดับโลกียะคือ ตาทิพย์ หูทิพย์ รู้ใจคน แสดงฤทธิ์ได้ รู้กำเนิดหนหลัง แต่ไม่ทำให้พ้นทุกข์ อีกแบบคือ ระดับโลกุตระ คือปัญญาเห็นแจ้ง ทำให้พ้นทุกข์และเข้าถึงได้ทุกอย่าง เดียวนี้เขียนตำรับตำรา ใช้ปัญญาดอกเตอร์ไม่ได้ เพราะไม่นานก็จะล้าสมัย ต้องใช้ปัญญาพระพุทธรเจ้า งานจึงไม่รู้จักและหยุดไม่ได้ เพราะมีเซนนั้นจะเป็นการออกตัณญาต่อพระพุทธรเจ้า ถ้าเราได้ของดีมาไว้ แล้วไม่ตอบแทนความดี จะเป็นความอกตัณญา

มีบุญแล้วได้อย่างไร บุญอยู่ในใจ มองไม่เห็น จับต้องสัมผัสไม่ได้ แต่มีพลังให้ผลได้ มีอำนาจบันดาลผลได้ บุญที่สั่งสมอยู่ในจิตของคนคนหนึ่ง ใครอื่นมาขโมยไปไม่ได้ ไม่เหมือนมนุษย์สมบัติ เงินทองขโมยได้ หรือไม่ก็ไปกับน้ำกับไฟเสียหมด โดนระเบิดก็พังหมด แต่บุญ

ขโมยกันไม่ได้ ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ ตายไปแล้ว
บุญยังตามข้ามภพข้ามชาติ ให้เราได้รับและเสวยผล เงิน
ร้อยล้านพันล้าน ตายแล้วเอาไปได้หรือไม่ บาทเดียวก็
เอาไปไม่ได้ แม้สลึงเดียวก็เอาไปไม่ได้ แล้วจะไปโง่สะสม
อยู่ทำไม เอาเพียงนิดเดียว แค่ออกอยู่พอกินก็พอแล้ว
คนโง่เท่านั้นที่สะสมไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร ตายแล้วยัง
ใช้ไม่หมด

วันก่อนมีผู้หญิงโทรศัพท์มาหาผู้บรรยายบอกว่า
แต่งงานแล้วแต่ยังไม่มีลูก มีเงินทองมาก สร้างรีสอร์ท
(resort) สร้างคฤหาสน์ใหญ่โต ผู้บรรยายฟังแล้วสงสาร
เพราะเขาไม่ฉลาด จึงเตือนสติด้วยการบอกเขาว่า
ตายแล้วอย่าลืมเอารีสอร์ทไปด้วยนะ แม้แต่บันไดชั้น
เดียวก็เอาไปไม่ได้ใช่ไหม เพราะฉะนั้นเวลาจะทำอะไร
จงคิดให้ดี บุญใครแย่งชิงไม่ได้ ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟ
ไม่ไหม้ โจรลักขโมยไม่ได้ เพราะอยู่ในใจ มองไม่เห็น แต่
ติดตามทุกอย่างก้าว ชีวิตจะได้รับแต่สิ่งดีงาม อยาก
เป็นอะไร อยากได้อะไรที่เป็นสิ่งดีงาม จะได้เพราะบุญ
ตายแล้วบุญยังตามนำไปส่งแดนเกิด อย่างเช่นสิริมา
นางโสภณีพอรู้ว่าอาชีพของตัวเองเป็นอาชีพบาป ก็เลิก

อย่างเด็ดขาด หันมาปฏิบัติทาน ศีล ภาวนา ตายแล้ว
ไปเกิดเป็นเทพธิดาเพราะอำนาจของบุญ

อนาถบิณฑิกเศรษฐี ผู้สร้างวัดเชตวัน ซึ่งเป็นวัด
ลำดับที่ ๒ ในพุทธศาสนา ได้บรรลุธรรมชั้นโสดาบัน มี
เทวดาคู่มรักษา ตายแล้วไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดุสิต ส่วน
พระเจ้าพิมพิสารไปเกิดที่ชั้นจาตุมหาราชิกา ติดกับโลก
มนุษย์เรา ความลับของมนุษย์ไม่มี เทวดาชั้นนี้มองเห็น
หมด ขโมยครั้งเดียวหนเดียวก็ลงนรกได้ แม้จะเก็บเป็น
ความลับจากมนุษย์ด้วยกันและจากตำรวจได้ ทำชั่วแล้ว
ไม่มีคนเห็น พันความผิดไป ไม่ต้องรับโทษในโลกมนุษย์
แต่ยมบาลเอาผิดได้ เพราะมีบันทึกอยู่ที่ใจของแต่ละคน

บุญให้สมบัติที่ต้องการได้ทุกอย่าง ให้มนุษย์สมบัติ
ได้ ให้สวรรค์สมบัติได้ เช่นกรณีของนางสิริมา ให้พรหม
สมบัติได้ เช่น ท้าวพกาพรหม สหัมบดีพรหม เป็นต้น

และสูงสุด บุญให้ถึงนิพพานสมบัติได้ อย่าลืมนึกว่า
พวกเราก็เป็น ๑ ในบัว ๓ เหล่าแรก อยู่ในที่นี้ (เรือนจำ)
ต้องเลี้ยงลูกเลี้ยงครอบครัวใหม่ ไม่ต้อง ต้องทำมาหากิน

ไหม ไม่ต้อง แล้วเอาเวลาว่างไปทำอะไร ไปคิดถึงความ
หลังหรือ มันแก้ไขได้ไหม ไม่ได้ ในปัจจุบันแก้ไขได้ไหม
ได้ ดูอย่างนางสิริมา เลิกสิ่งไม่ดีทั้งหมด หันมาทำแต่สิ่งดี
ชีวิตมีอิสรภาพได้ก็เพราะบุญ ตอนนี้อย่าให้รีบพัฒนา
ให้เกิดบุญขึ้น จะต้องมีแน่ๆ มีบริวารที่ซื่อสัตย์ก็เพราะ
บุญ มีคู่มือนอกใจก็เพราะบุญ เดินทางปลอดภัยก็เพราะ
บุญ ชีวิตมีความสุขได้ก็เพราะบุญ บุญให้แต่สิ่งดีๆ
สิ่งดีงามทั้งหลายสำเร็จได้ด้วยบุญ

บ่อบุญ

พฤติกรรมมนุษย์ คิด พูด ทำ ถ้าดีเป็นบุญสั่งสมอยู่ในใจ ถ้าคิด พูด ทำ ไม่ดี ก็เป็นบาป ต่อไปนี้ไม่เอาบาปเข้าตัว เอาแต่บุญ จะทำอย่างไร วิธีก็คือ จงคิด พูด ทำ แต่ในสิ่งที่เป็นบ่อเกิดแห่งบุญ ที่เรียกว่า บุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ได้แก่

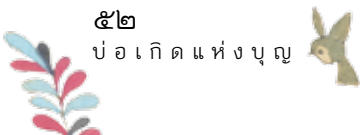
- ๑ ทาน
- ๒ ศีล
- ๓ ภาวนา
- ๔ การประพฤดิอ่อนน้อม
- ๕ การช่วยเหลือผู้อื่น

- ๖ การอุทิศบุญให้แก่ผู้อื่น
- ๗ การอนุโมทนาบุญ
- ๘ การฟังธรรม
- ๙ การสอนธรรม
- ๑๐ การทำความเห็นให้ตรง

บุญลำดับที่ ๑ ทาน คือ การให้ แม้อยู่ที่นี้เราก็มีโอกาสให้ทาน เพราะการให้ทำได้หลายรูปแบบ เห็นคนยากของหนัก เราเข้าไปช่วย ให้ร่างกายเป็นทาน ก็ได้บุญ เราเห็นคนเจ็บไข้ได้ป่วย เราพาเขาไปหาหมอรักษาก็ได้บุญ ใครทำให้เราไม่พอใจ ใครด่าว่าเรา ใครเอาของของเราไป เราให้อภัยเขา ให้อภัยเป็นทาน เกิดเมตตาขึ้นในจิต ก็เป็นบุญอีก ส่วนเรื่องทรัพย์ของเรานั้น ถ้าเรามีศึลบริสุทธิ์จริง ทรัพย์จะไม่สูญหายเลย

จะเล่าเรื่องผู้หญิงคนหนึ่ง ไปทอดกฐินกับคุณหญิงสุรีพันธ์ทางอีสานตอนบน ออกจากการไฟฟ้าฯ ที่บางกรวยก็ไปโคราช จากโคราชไปพิมาย ไปอีสานตอนบนที่บึงโขงหลง ไปหลายแห่ง แล้วไปจบที่ภูทอก เป็นศาลาโล่งๆ มีผู้หญิงคนหนึ่งในคณะคราวนั้น คุณหญิงท่าน

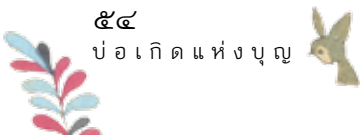
เล่าว่า เวลาจะทอดกฐิน เขาไม่เก็บเงินไว้ในกระเป๋า แต่ใส่ไว้ในถุงกระดาษสีน้ำตาล เขาเปิดถุงหยิบเงินทอดกฐินออกมา ที่เหลือเอาอย่างรัด แล้ววางถุงไว้ที่โคนเสาในศาลา แล้วเกิดลืมถุงนั้นไว้ กลับมาถึงกรุงเทพฯ ผู้หญิงคนนี้ก็โทรไปหาคุณหญิงฯ บอกว่าลืมถุงใส่เงินไว้ที่ศาลา กฐินอก แต่ก็คิดว่าช่างมัน หายไปก็หาใหม่ได้ ปีรุ่งขึ้น ผู้หญิงคนนี้ก็ร่วมขบวนทอดกฐินนี้อีก เมื่อไปถึงศาลา กฐินอก ปรากฏว่าหลังจากผ่านไป ๑ ปี ถุงใบเดิมวางอยู่ที่โคนเสาต้นเดิม จำนวนเงินข้างในยังอยู่เท่าเดิม แสดงว่าผู้หญิงคนนี้มีศีลข้อ ๒ (อทินนาทาน) บริสุทธฺิ ผู้ที่ไม่ลักของของคนอื่น ทรัพย์ของตนย่อมไม่สูญหาย นี่เป็นเรื่องจริง เพราะฉะนั้นใครที่คนยืมเงินไปแล้วไม่ได้คืน หรือถูกคนขโมยเงินขโมยของไปจงคิดว่า ช่างมันเถอะ เราใช้หนี้คืนเขาไป จะได้หมดหนี้กัน

เรื่องจริงอีกเรื่องหนึ่ง วันหนึ่งมีผู้ชายโทรศัพท์มา “อาจารย์ครับ ผมขอปรึกษาหน่อยครับ มีคนยืมเงินผมไป แล้วไม่ยอมใช้คืน ผมแค้นมาก จะเอาปืนไปยิงมัน ผมพยายามดับความแค้นในใจด้วยการไปฝึกปฏิบัติธรรมที่คณะ ๕ วัดมหาธาตุฯ แต่ดับไม่ลง ผมเลยไปขอเบอร์

โทรศัพท์มาโทรถึงอาจารย์” ผู้บรรยายจึงบอกเขาว่า “คุณโชคดีที่สุดๆ เลยนะที่เขาโยมเงินไปแล้วไม่ใช่คืน หนี้ เวิร์ทนี้กรรมมันจะได้หมดกัน” กฎแห่งกรรมมีจริง เรา ไปเอาของเขามา ซ้ำเร็วในที่สุดเราก็ต้องชดใช้ ขอให้ ท่านฟังไว้ว่า ถ้าเราต้องเสียทรัพย์สมบัติ เช่น ใครปลุก แดงโม โดนขโมยแดงโม ปลุกถั่ว โดนขโมยถั่ว มีเงิน เก็บไว้ คนมาขโมยเงิน แสดงว่าผลงานเก่าของเราไม่ดี เป็นไปตามกฎแห่งกรรม เป็นเรื่องจริง มีจริง ฉะนั้นคนที่ เข้าใจตรงนี้ชัดแจ้งจะยอมใช้หนี้กันไปเสีย ไม่ถึง ๑๕ นาที ชายคนนั้นโทรศัพท์มาขอบคุณ แล้วพูดว่า “ผม ไม่ไปฆ่าเขาแล้วครับ”

บุญเกิดได้จากการบำเพ็ญทาน อนาคตบิณฑิกเศรษฐี ถวายวัดเซตวันเป็นทาน ถวายอาหารเป็นทาน เราอยู่ใน ที่นี้ เราให้อภัยเป็นทาน ให้แรงงานเป็นทาน ให้การช่วย เหลือเป็นทาน ทำได้นะครับ เห็นคนเขาเดินไม่ไหว เราไป ช่วยนวดให้ ให้ร่างกายเป็นทาน ก็ได้บุญ ถ้าเรามีอาหาร นำอาหารไปให้เขา เราก็ได้บุญ เพราะฉะนั้นจงให้ทาน อยู่เสมอ

บุญลำดับที่ ๒ คือ **ศีล** เราไม่ต้องไปขอศีล ๕ จากใครเลย ทุกขณะตื่นให้มีศีล ๕ อยู่กับใจ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤตินิดลูกเมียคนอื่น ไม่พูดเท็จ ไม่ดื่มสุราเมรัย ไม่ต้องไปขอจากใคร ให้รักษาไว้ด้วยตัวเอง คนที่ไม่มีศีล ตอนเช้าไปขอจากพระ “มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขณัตถา ยะ...” พระให้มา ๕ ข้อ “ปาณาติปาตา เวระมณี สิกขา ปะทังสะมา ทิยามิ” ไล่ไปจนจบถึง “สุราเมราย...” พอตกเย็นตั้งวงนั่งกึ่งเหล้า อย่างไม่ไปไม่รอด ศีลไม่ต้องไปขอใคร ไม่ว่าเราอยู่ที่ไหนก็ทำให้มีศีลทุกขณะตื่นได้ ผู้บรรยายได้ทำให้ดูเป็นตัวอย่างแล้ว มีศีลคุมใจทุกขณะตื่น

ภาวนาพารอด

บุญลำดับที่ ๓ คือ ภาวนา การเจริญจิตตภาวนานั้น ไม่ยาก เพียงสวดมนต์ก่อนนอนก็เป็นการเจริญจิตตภาวนาแล้ว คำว่า “จิตตภาวนา” หมายถึง การพัฒนาจิตให้มีบุญสั่งสม ในการสวดมนต์ สติต้องจดจ่ออยู่กับบทมนต์ ขณะที่เราสวดไปเรื่อยๆ เป็นการฝึกจิตให้มีสติ ถ้าจิตไม่มีสติ มัวไปคิดเรื่องอื่น ปากสวดๆ ไป เต็มวันมึนผิดแล้วพอผิดแล้วต้องเริ่มใหม่อีก การสวดมนต์เป็นการทำจิตตภาวนา เป็นบุญใหญ่ที่สุดเพราะมันเข้าถึงพรหมได้ เข้าถึงนิพพานได้ ก่อนนอนให้สวดมนต์ เสร็จแล้วให้นั่งเจริญอานาปานสติ กำหนดดูลมหายใจเข้าออก พุทโธ พุทโธ

เป็นสมณภาวนา สักครึ่งชั่วโมง เสร็จแล้วต้องอุทิศบุญกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร เพราะเราได้ทำบุญใหญ่แล้วก็ควรอุทิศให้เขา ขนาดเขาจองเวรลงนรกแล้ว เขายังยอมเลิกเรา เพราะบุญจากการภาวนาเป็นบุญใหญ่

เรื่องนี้เกิดที่กรุงเทพฯ มีพยาบาลคนหนึ่งฉีดยานอนหลับให้กับคนไข้ผู้หญิงที่กำลังจะผ่าตัด วันนั้นก็ได้รับใบสั่งให้ฉีดยา พอดูแล้วเห็นว่ายานั้นแรงเป็น ๑๐ เท่า แสดงว่าหมอสั่งผิด ดูตัวยาแล้วเห็นว่าไม่ใช่ตัวยาเดิม แต่ก็ไม่น่าแรงเป็น ๑๐ เท่า จึงหยิบใบสั่งเดินจะไปถามหมอที่สั่งยา แต่หมอกคนนี้เคยด่าแกแรงๆ ทีหนึ่งว่า “เลือก! เป็นพยาบาลมีหน้าที่ฉีดยาก็ฉีดไป” เมื่อคิดถึงคำพูดที่หมอกเคยด่าก็เลยหันหลังกลับ ไม่ไปถามแล้ว คิดว่าเอาเถอะ เป็นยังไงก็เรื่องของหมอ ผลปรากฏว่าคนไข้ช็อกตายคาเข็มเลย

เรื่องไม่จบแค่นั้น คืนนั้นพยาบาลคนนี้ขับรถกลับบ้านคนเดียว มองกระจกหลัง เห็นคนไข้ที่ตายไปนั่งอยู่เบาะหลัง ใส่ชุดคนไข้โรงพยาบาล พยาบาลคนนี้ก็บิดกระจกไม่ให้เห็น แล้วขับรถต่อจนถึงบ้าน ฝึคนไข้กัตาม

มาจนถึงบ้าน ก็ไปเล่าให้สามีฟัง คินนั้นก็หวาดกลัวมาก เพราะภรรยาหมั่นหลงใจ จะเข้าห้องน้ำก็ต้องให้สามีเข้าไป เป็นเพื่อนด้วย จะทำอะไรก็ต้องให้อยู่ใกล้ๆ อยู่ห่างไม่ได้

ประมาณ ๓ วันต่อมา คนใช้หญิงคนนั้นมาเข้าฝัน แล้วพูดว่า “เธอทำให้ฉันต้องพรากจากสามี ทำให้ฉันต้องพรากจากลูกในท้องอายุ ๒ เดือน หนี่เวรนี้ต้องชดใช้” (แต่จริงๆ พยาบาลคนนี้ไม่ทราบมาก่อนว่าคนใช้ท้อง ๒ เดือน) พยาบาลก็เลยตกอยู่ในสภาพที่จิตใจยำแย่มาก ภาพคอยตามหลงถึงกับทำงานไม่ได้ สามีก็พลอยไปทำงานไม่ได้ด้วย ต้องอยู่เป็นเพื่อน ในที่สุดไม่รู้จะทำยังไง คิดว่าตายดีกว่า ก็เลยไปเช่าโรงแรมไว้ใกล้วัดอินทรวិหาร บางขุนพรหม จากนั้นก็ไปซื้อยานอนหลับมา ๑๐๐ แคปซูล แล้วไปที่วัดเพื่อกราบลาพระประธานในโบสถ์ ตั้งใจว่ากราบลาพระ แล้วจะกลับโรงแรมไปกินยาตาย เพราะเสียใจมากที่ถูกคนใช้ที่ตายจองเวร

พระที่เล่าเรื่องนี้ให้ผู้บรรยายฟังเป็นพระสอนกรรมฐาน วันนั้นท่านก็ไปที่โบสถ์เพื่อจะสวดมนต์ เห็นพยาบาลผู้หญิงคนนี้ร้องไห้อยู่ ก็เข้าไปถาม พอรู้เรื่อง

ก็รู้ว่าเป็นการแก้ปัญหาก็ไม่ถูกต้อง ถ้าฆ่าตัวตายไปแล้วก็ต้องลงนรก ๕๐๐ ชาติ จึงบอกว่า “โยม วิธีแก้ปัญหาก็ถูกต้องคือ โยมต้องไปฝึกกรรมฐาน แล้วอุทิศบุญใช้หนี้เขาไป เพราะกรรมฐานหรือจิตตภาวนานี้ เป็นบุญใหญ่ที่สุดถึงขั้นพาเข้านิพพานได้” ทอดกฐินอย่างมากก็ได้เพียงสวรรค์สมบัติ แต่พุทโธ พุทโธ พาเข้าถึงพรหม ถึงนิพพานได้ พยาบาลได้ฟังก็รีบขอสมัครเข้าปฏิบัติกรรมฐานทันทีที่วัดนั่นเอง แต่บังเอิญว่ารุ่นสุดท้ายของปีนั้นผ่านไปแล้ว ต้องรอปีต่อไป พระท่านจึงแนะนำให้ไปสมัครปฏิบัติธรรมที่ยิวพุทธฯ

ต่อมาพระรูปนี้ท่านได้ไปสอนกรรมฐานที่ยิวพุทธฯ ในคอร์สที่พยาบาลคนนี้ไปฝึก วันที่ ๖ ของการอบรมพยาบาลคนนี้แต่งชุดขาวเข้ามากราบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ตอนแรกพระท่านก็จำไม่ได้ แต่ต่อมาก็นึกขึ้นได้ว่าเคยพบกันแล้วที่วัดอินทร์ พระท่านทักว่า “วันนั้นที่วัดอินทรวិหาร อาตมาเห็นโยมร้องไห้ แต่ทำไมวันนี้หน้าตาแจ่มใส หัวเราะได้แล้ว” พยาบาลตอบว่า “มันต่างกัน เจ้าคะ ตอนที่หลวงพ่อบุบผัดฉันที่วัด ตอนนั้นเสียใจที่ฉีดยาแล้วคนไข้ตาย แต่ตอนนี้ดีใจ เพราะเมื่อวานนี้

ตอนเย็น ผู้ปฏิบัติธรรมทุกคนร่วมกันอุทิศบุญกุศลให้แก่
เจ้ากรรมนายเวรของดิฉันค่ะ ตอนนั้นคนใช้คนนั้นได้
ไปเกิดเป็นนางฟ้า แล้วเมื่อเข้ามิดินี้ได้มาหาดิฉัน แต่งตัว
สวย มาบอกว่าชอบใจมากที่เธอช่วยให้ฉันได้ไปเกิด
เป็นนางฟ้า มีวิมานสวยงาม กรรมที่เคยจองเวรไว้ ขอ
อโหสิให้ทั้งหมด”

การปฏิบัติกรรมฐานเป็นบุญใหญ่ ยิ่งคนหมู่มา
ร่วมอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรของนางพยาบาลคนนี้ จึง
มีผลมาก เปรียบเหมือนมีหนี้ที่ต้องทวงอยู่ ๑ ล้านบาท
แต่ลูกหนี้เขาคืนให้ ๕๐ ล้านบาท แบบนี้เป็นใครก็เอา
เลิกจองเวรเลย เพราะนี่คือบุญใหญ่

ในระหว่างทาน ศีล และภาวนา อันที่ ๓ นี้เป็น
บุญใหญ่ที่สุด เหมือนที่นางสิริมาทำ จนกระทั่งได้บรรลु
โสดาบัน ไม่มีวันลงอบายภูมิอีก และตายเกิดอีกไม่เกิน
๗ชาติก็จะนิพพาน โชคดีจริงๆ เพราะฉะนั้นความผิด
อะไรที่เราเคยทำ ถือเป็นเรื่องจิบจ้อย เป็นเรื่องขี้ผง
มากๆ

จะเล่าให้ฟังเรื่องพระอิกรูปหนึ่ง จริงๆ ท่านไม่ใช่คนไทย แต่ในสมัยนั้นมาอยู่ในเขตประเทศไทย มาจากนครจำปาสัก เมืองลาว ซึ่งในอดีตเคยเป็นเขตแดนของไทย แต่ต่อมาฝรั่งเศสมายึด แล้วก็กลายเป็นของลาวไป ท่านมาจากจำปาสัก เรียนหนังสือจบแล้ว ก็รับราชการอยู่ในเมืองไทย วันหนึ่งเกิดทะเลาะกับภรรยา พลังมีอฆ่าภรรยาตาย ถูกศาลตัดสินจำคุก ขณะที่อยู่ในคุก ได้สำนึกผิดที่ฆ่าภรรยา คิดว่าเราไม่ควรฆ่าเขาเลย เพราะอย่างไรเสียวันหนึ่งเขาก็ต้องตายอยู่แล้ว จึงตั้งใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ว่า ถ้าพ้นโทษแล้ว ต่อแต่นี้ไปจะทำความดีตลอด ขณะที่อยู่ในคุก ท่านก็ทำจิตตภาวนา จนเกิดปัญญาเห็นถูก เมื่อออกจากคุกจึงไปบวชพระ ปฏิบัติธรรมต่อจนบรรลุอรหัตต์ นี่คือหลวงพ่อประสิทธิ์ถาวรโร แห่งวัดถ้ำยายปริก เกาะสีชัง นี่คือการแก้ปัญหาก็ใช้วิกฤติเป็นโอกาสสุดยอด บัดนี้ท่านมรณภาพไปแล้ว

“กฎแห่งกรรม” ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว
ฉะนั้น คนไหนแม้หนีกฎหมายเมืองมนุษย์ไปได้
แต่หนีกฎของพญายมไม่พ้นแน่นอน
เพราะฉะนั้นต้องนำชีวิตด้วยสติปัญญา
ทำพลาดแล้วให้ระลึกได้ และหยุด
ต่อไปทำแต่ความดี

บุญ บุญ บุญ

บุญลำดับที่ ๔ คือ การประพาศอ่อนน้อม มีสัมมา-
 คารวะ ประพาศติดนอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ ต่อผู้คุม อย่า
 ไปกระด้างกระเดื่อง คนที่แข็งกระด้างไม่ได้เป็นใหญ่
 หรอกนะ คนที่จะเป็นใหญ่คือคนอ่อนน้อม เพราะการ
 อ่อนน้อมเป็นบุญ บุญส่งผลให้ขึ้นเป็นใหญ่

บุญลำดับที่ ๕ คือ การช่วยเหลือคนอื่น ในทางที่ถูกต้องชอบธรรม สมมติเรามีความรู้เรื่องปรุงอาหาร เราสอนคนที่ทำอาหารไม่เป็น ก็นับว่าเราได้ช่วยเหลือคนอื่น ถ้าใครไม่สบายกายไม่สบายใจ เราไปช่วยอาบน้ำ อาบทำ นวดเนื้อมนวดตัวให้เขา นี่ก็เป็นบุญที่ทำไม่ยาก

บุญลำดับที่ ๖ คือ การอุทิศบุญ ให้แก่ผู้อื่นเมื่อเรามีบุญ พอเราสวดมนต์ก่อนนอน และนั่งภาวนาพุทธโธแล้ว เราก็อุทิศบุญนั้นให้เจ้ากรรมนายเวร เป็นการใช้นี้กัน ไป อุทิศไปให้เขาเรื่อยๆ ทุกครั้งที่ปฏิบัติธรรม ตอนที่ผู้บรรยายไปฝึกกับท่านเจ้าคุณโชดกที่วัดมหาธาตุฯ ท่านบอกว่าต้องอุทิศบุญให้เจ้ากรรมนายเวรทุกครั้งที่เราปฏิบัติธรรมแล้วเสร็จ

บุญลำดับที่ ๗ คือ การสาธุหรืออนุโมทนาบุญ เมื่อเห็นคนอื่นทำความดี เช่น เราเห็นคนใส่บาตร เห็นพระมารับบาตร เราสาธุ เราก็ได้บุญ เห็นเขากำลังอุ้มคนไข้ไปหาหมอ เราไม่ได้อุ้มเอง แต่เราสาธุ เราก็ได้บุญ เหมือนกับคนที่อุ้มเลย

บุญลำดับที่ ๘ คือ **การฟังธรรม** อย่างที่ทุกคน มาฟังในวันนี้

บุญลำดับที่ ๙ คือ **การสอนธรรม** บรรยายธรรม คนที่สอนธรรมก็ได้บุญ

บุญลำดับสุดท้าย คือ **การทำความเห็นให้ตรง** เช่น เขายืมเงินเราไปแล้วไม่เอามาใช้คืน ให้เราคิดว่า “เออ...ช่างมัน จะได้หมดหนี้กัน” นี่คือการเห็นตรง เชื่อเรื่องทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ต่อไปนี้เลิกทำความชั่ว สิ่งใดผิดกฎหมาย ผิดศีล ผิดธรรม เราจะไม่ทำอีก อย่างนี้มีความเห็นตรง เป็นบุญ

ถ้าเรามีสติ อยู่ที่ไหนๆ บุญก็เกิดตลอดเวลา ท่าน อยู่ที่นี่ไม่ต้องเลี้ยงลูกเลี้ยงสามี เพราะฉะนั้นควรใช้เวลา ไปในการสั่งสมบุญ ดีไม่ดีจะเหมือนหลวงพ่อบุญที่ บรรลุมรรคผล ที่เรือนจำชายที่แม่ริมมีนักโทษคนหนึ่ง บอกผู้บรรยายว่า “อาจารย์ครับ เมื่อผมพ้นโทษ ผมจะ บวชครับ ไม่กลับบ้านแล้วครับ” นี่เขากำลังจะดี มนุษย์ เหมือนบัว ๔ เหล่า เหล่าที่ ๑ ถึง ๓ เป็นพวกที่สอนได้

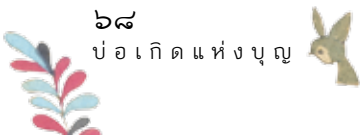

ส่วนเหล่านี้ ๔ สอนไม่ขึ้นเลย ดัดทางปล่อยวัดไปเลย
พวกเรานี้อยู่ใน ๓ เหล่าแรกนะ

นี่คือบ่อเกิดแห่งบุญ ๑๐ ประการ ทวนอีกครั้ง

- ๑ ให้ทาน
- ๒ รักษาศีล
- ๓ เจริญภาวนา (สวดมนต์ ภาวนาพุทโธ)
- ๔ ประพฤติอ่อนน้อม
- ๕ ช่วยเหลือคนอื่น
- ๖ มีบุญแล้วอุทิศบุญให้คนอื่น
- ๗ เห็นคนอื่นทำความดีแล้วอนุโมทนา
- ๘ ฟังธรรม
- ๙ พุทธธรรม สอนคนอื่น และ
- ๑๐ มีความเห็นตรง

ใครผู้ใดที่มีสติอยู่ทุกขณะตื่น บุญเข้าตัวตลอด ใน
เมื่อเรามีเวลาว่างๆ อยู่อย่างนี้แล้ว เหตุใดจึงไม่รีบทำบุญ
หรือจะปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยไร้สาระ ไปนึกถึงความ
หลัง แก้อใจได้ไหม ไม่ได้ ไม่มีใครแก้ได้แม้แต่พระพุทธเจ้า
โคดม พระมหาโมคคัลลานะในอดีตชาติเคยฆ่าพ่อฆ่า

แม่ตาย ยังแก้ไม่ได้ ต้องลงนรก ชาตีสุดท้ายโดนโจรจับ
ทุบเสียนวม ท่านก็แก้ไม่ได้ ขึ้นชื่อว่าอดีตแล้ว ไม่มีใคร
แก้ได้ทั้งนั้น แต่ที่ทำได้คือ หยุดทำชั่ว และต่อแต่นี้
ทำแต่กรรมดี เหมือนผู้บรรยาย ตั้งแต่เกิดมาเมื่อปี พ.ศ.
๒๔๘๑ จนถึง พ.ศ. ๒๕๑๘ ทำทั้งดีทั้งชั่ว ตั้งแต่ออกจาก
วัดมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ จนทุกวันนี้ ๓๕ ปีแล้ว มีแต่
บุญเข้าตัวบาปไม่ทำอีกต่อไป เพราะไม่ใช้อารมณ์นำชีวิต
แต่ใช้สติสัมปชัญญะ คือระลึกได้ และรู้ว่าไม่ดีแล้วไม่ทำ
ไม่ประพฤติ

ประโยชน์ดีที่ได้ฟัง

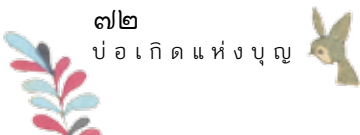
วันนี้ที่ท่านมาฟังบรรยาย ได้ประโยชน์อะไร

- ๑ ได้ฟังในสิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง
- ๒ ได้ทำให้แจ่มชัดขึ้นในสิ่งที่เคยได้ยินได้ฟังมาแล้ว
- ๓ ได้บรรเทาความสงสัยในสิ่งที่เคยสงสัย
- ๔ ย่อมทำความเห็นให้ตรงได้
- ๕ เกิดความเลื่อมใส เกิดศรัทธาในความดี

เมื่อเราเข้าใกล้คนดี พุศุคยกับเขา ความศรัทธาใน
ความดีของเขาจะเกิดขึ้น เมื่อเกิดศรัทธาในความดี
ตัวเราเองก็จะดีในวันข้างหน้าได้ ตรงกันข้าม ถ้าเราเข้า
ใกล้คนไม่ดี คนที่สอนเรื่องไม่ดีให้เรา ความศรัทธาใน
ความชั่วจะเกิดขึ้น ออกจากคุกไปแล้ว ชีวิตเราจะยิ่งวิบัติ
เพราะฉะนั้นเราควรเข้าใกล้คนดีเอาไว้ พุศุคยกับคนดี
เสมอๆ เพื่อปลูกศรัทธาในความดีให้เกิดขึ้นในใจของเรา
ผู้บรรยายตอนเด็กๆ อยู่กับวัด อยู่กับพระ มีหน้าที่ใส่
บาตรตั้งแต่วัยเล็กๆ วันพระก็เอาข้าวต้มไปเลี้ยงพระ
ตอนเช้า เกิดศรัทธาต่อความดี มันก็เลยได้ดี เพราะเมื่อ
มีบุญแล้ว ทุกอย่างสำเร็จด้วยบุญทั้งนั้นเลย ดังนั้นท่าน
อย่าลืมนะว่าประพตติพิตพลาตแล้วต้องหยุด และทำดี
ต่อจากนี้ไป ดูหลวงพ่อบุญที่เคยติดคุกเป็นตัวอย่าง
ทำได้จริงๆ

จะเล่าถึงพราหมณ์คนหนึ่ง ในสมัยพุทธกาล ชื่อ
ธัญญชานีพราหมณ์ เป็นบุโรหิตอยู่ในราชสำนัก เป็นคนดี
ทำถูกต้องเสมอ ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีล ไม่ผิดธรรม
และรู้จักมักคุ้นสนทนารธรรมกับพระสารีบุตรอยู่เสมอ
พระสารีบุตรเป็นอัครสาวกเบื้องขวาของพระพุทธเจ้า

เป็นผู้มีปัญญามาก แดกฉานอย่างยิ่ง ธนัญชานีพราหมณ์ มาสนทนาธรรมกับท่านพระสารีบุตรอยู่เรื่อยๆ จนเกิด ศรัทธา แต่ภายหลังงานราชการยุ่งจึงห่างออกไป ไม่ค่อย ได้มาสนทนาธรรมเหมือนก่อน ก็เริ่มทำชั่ว ผิดกฎหมาย บ้าง ผิดศีลบ้าง ผิดธรรมบ้าง ต่อมาระลึกได้ว่า โอ...เรา ไม่ควรทำความชั่วเลย

พระสารีบุตรรู้ความเป็นไปเพราะท่านมีญาณ หยั่งรู้ใจคน ท่านจึงไปที่บ้านของธนัญชานีพราหมณ์ ถามว่า “เดี๋ยวนี้ทั้งการคิด การพูด และการทำ ท่านยัง ประพฤติดีอยู่หรือไม่” ธนัญชานีพราหมณ์ไม่กล้าโกหก ตอบว่า “เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าเสียคนไปเสียแล้ว เพราะเดี๋ยวนี้ มีลูก มีบริวารเพิ่มมากขึ้น จึงคิดทุจริตบ้าง คดโกงบ้าง ข้าพเจ้าได้สำนึกผิดแล้ว” แล้วสารภาพผิดกับพระสารีบุตร พระเถระปลอบว่า “ไม่เป็นไร คนที่ทำผิดยอมแก้ไขได้ ธนัญชานีพราหมณ์จึงให้สัจจะ “ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะไม่ ประพฤติชั่วอีก คิด พูด ทำ จะไม่ให้ผิดกฎหมาย ไม่ให้ ผิดศีล ไม่ให้ผิดธรรมอีกต่อไป ข้าพเจ้าขอให้สัจจะดังนี้” และรักษาสัจจะอย่างมั่นคง

ต่อมาวันหนึ่ง ธัญชานิพราหมณ์ซึ่งชราแล้วได้ล้มป่วยลง พระสารีบุตรไปเยี่ยม เทศนาธรรมสอนให้ธัญชานิพราหมณ์รักษาความดี มีเมตตาเพื่อกำจัดโทสะ มีความกรุณา คิดสงสาร ช่วยเหลือผู้อื่น พอวาระสุดท้ายก่อนตาย ได้เห็นพรหมตามที่ดินปรารถนา จิตรวมหนึ่ง แล้วสิ้นใจ ไปเกิดเป็นพรหมชั้นที่ ๓ คือมหาพรหมภูมิ นี่คือผลจากการหยุดทำชั่ว เปลี่ยนเป็นทำดี

ธัญชานิพราหมณ์นี้ ก่อนล้มป่วยได้เคยพบพระพุทธเจ้าและทูลถามพระองค์ว่า “คนเราทำอะไรจึงนอนสบาย” พระพุทธเจ้าตอบว่า “*ฆ่าความโกรธสี พราหมณ์แล้วจะนอนหลับสบาย*”

คนมีเมตตาหลับสบาย ล้มตัวลงนอน หัวถึงหมอนไม่เกิน ๕ นาทีก็หลับปุ๋ยแล้ว เพราะไม่มีความโกรธ คั่งค้างอยู่ในใจ ใครจะด่าจะว่า จะทำอะไร ก็ให้อภัยเขาหมด ถือเสียว่าเดี๋ยวก็ไปเกิดใหม่แล้ว เรื่องอะไรจะมาอยู่กับขยะทางใจพวกนี้ พอมีเมตตาก็นอนหลับเป็นสุข ไม่ฝันเลอะเทอะ แสนสบาย

ทำร้ายตัวเองทำไม

“มโน ปุพพัง คมา ธัมมา มโน เสฏฐา มโน มยา”
จิตเป็นรากฐานของสิ่งทั้งหลาย จิตประเสริฐกว่าสิ่ง
ทั้งหลาย สิ่งทั้งหลายสำเร็จด้วยจิต ต้องขอโทษที่จะต้อง
พูดว่า ที่ท่านมาอยู่ที่นี่ก็เพราะจิตไม่ดี ผลสำเร็จจึงไม่ดี
ต่อไปนี้เรารู้แล้วว่าไม่ดี เราหยุด ต่อไปเราจะสำเร็จแต่
ในทางดี เหมือนตัวผู้บรรยายตามที่เล่าแล้ว เมื่อก่อน
ก็เคยสำเร็จไม่ดี แต่ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นต้นมา ก็
เลิกทำชั่ว ทำแต่ความดีตลอด เพราะเรารู้ว่า “มโน มยา”
ทุกอย่างสำเร็จด้วยใจ นี่เกษียณมา ๑๒ ปีแล้ว เดินทาง
ไปทั่วประเทศ งานไม่มีหมด อยู่บ้านก็มีคนโทรศัพท์

มาเชิญไปโน่นไปนี่ตลอด ต้องคอยตรวจดูสมุดนัดว่า
วันนี้วันนั้นว่างหรือเปล่า จะรับคำเชิญของเขาได้หรือเปล่า
ตอนนี้มีงานที่เชิญไว้ยาวถึงเดือนกันยายน ปี พ.ศ. ๒๕๕๔
แล้ว และมีกำหนดจะไปบรรยายตามเรือนจำอีก ๖ ครั้ง
เพราะอะไร เพราะมันเป็นของดี ใครๆ ก็อยากเจอของดี

อยากเข้าใจความดีงาม มันสำเร็จด้วยใจ เพราะฉะนั้น
ที่ท่านพลาดไปแล้ว ช่างมัน อดีตไม่มีใครแก้ได้ ผู้บรรยาย
ก็แก้อดีตของตัวเองก่อนปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ไม่ได้ สิ่งที่ได้คือ
หยุดทำไม่ดี และทำความดีในปัจจุบันให้ตลอด นี่คือ
สิ่งที่ได้

ทำไมคนทั่วไปจึงทำร้ายชีวิตตัวเอง เพราะเขาไม่รู้
จริง ใช้อารมณ์นำชีวิต ไม่ใช่สติสัมปชัญญะ ที่เราพลาด
ก็เพราะจิตไม่มีสติสัมปชัญญะ ใช้แต่อารมณ์ อยากได้เงิน
มาก จะทำดีหรือทำชั่วเราไม่สนใจ ในที่สุดเมื่อกรรม
ให้ผล เราก็ตองรับทุกข์ แต่ถ้าเรามีสติระลึกได้ว่า นี่มัน
ไม่ดี และมีสัมปชัญญะควบคุม เราก็ไม่ทำลงไป ถ้ามีสติ
ระลึกได้ว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งดี และมีสัมปชัญญะควบคุม เรา
จึงทำ นี่คือสติสัมปชัญญะ ฉะนั้นต่อไปนี้ท่านจงพัฒนา
จิตให้มีสติ การสวดมนต์ก่อนนอนช่วยให้มีสติ การ
ภาวนาพุทโธ พุทโธ เป็นการฝึกจิตให้มีสติ เมื่อมีสติ ก็
เกิดปัญญาเห็นถูก เกิดความรู้ดีรู้ชั่ว

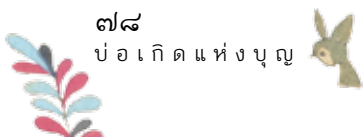
ทำไมคนทั่วไปจึงใช้ใจของตนทำร้ายตนเอง ก็
เพราะเขาไม่รู้ เพราะไม่เคยได้ยินผู้รู้มาบอกกล่าว

เพราะไม่ศรัทธาในความดีงาม แต่ไปศรัทธาในความชั่ว
อย่าลืมนะว่าชีวิตของเราไม่ใช่แค่ ๘๐ ปี หรือ ๑๐๐ ปีใน
ชาตินี้เท่านั้นนะ มองจนสุดตาทิพย์ยังไม่เห็นตอนจบ
เลยว่าจะต่อไปเราจะต้องไปเกิดอีกเท่าไร ชีวิตที่แท้มัน
ยืนยาวกว่าที่เราเห็นด้วยตาเนื้อตาหนัง ผู้บรรยายไป
เห็นมาแล้ว น้ำตาหยดก็เพราะเห็นชีวิตของตัวเอง บอก
ตัวเองว่า ต่อไปนี้จะไม่ให้ซ้ำรอยเดิมอีก

คนจำนวนน้อยใช้ใจทำความดี คือทำบุญ เราควร
หันมาทำแต่บุญให้กับตัวเอง เพราะรู้ว่า “มโน มยา”
สำเร็จด้วยใจ มีบุญแล้วสำเร็จดีทุกอย่าง ทรัพย์ก็ไม่สูญ
ไป เพราะโจร น้ำ หรือไฟ สมบัติที่ดีทุกอย่างที่เรา
ปรารถนา บุญก็นำมาให้ ศรัทธาในความดีเป็นบุญ
ศรัทธาในคนดีเป็นบุญ เพราะฉะนั้น คนดีอยู่ที่ไหน เรา
จงไปเข้าใกล้ ไปสนทนากับเขา ให้บุญเข้าตัว

คนเราที่เกิดมาล้วนต้องการความสะดวกสบายและ
ความสุข ถ้าให้เลือกเพียง ๑ อย่าง คนร่อยทิ้งร่อยยอม
เลือกเอาความสุข ถ้าไม่สะดวกสบายบ้าง ก็ไม่เป็นไร
ขอให้มีความสุขก็พอ แต่ผู้บรรยายเลือกได้ทั้งสองอย่าง

ด้วยหลัก “มโน มยา” คืออยากสะดวกสบายก็ทำบุญ
เยอะๆ อยากมีความสุขก็ทำบุญเยอะๆ เลิกทำบาป
ทำแบบนี้จึงเลือกเอาได้ทั้งสองอย่าง

ถามว่า ท่านอยู่ในสถานที่แห่งนี้ทำบุญได้ไหม
ท่านเห็นช่องทางแล้วใช่ไหม บุญ ๑๐ อย่างที่บอกไป
อยู่ที่ไหนก็ทำได้ ไม่จำเป็นต้องเข้าวัดเข้าวา ไม่จำเป็นต้อง
ต้องใช้เงินด้วยซ้ำไป เพียงทำ ๑๐ อย่างนี้ บุญก็เกิดแล้ว
สั่งสมแล้วในใจ ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ บุญอยู่ใน
ใจ ใครขอโมกข์ไม่ได้ ท่านเห็นทางทำบุญแล้วนะ ขณะนี้
อยู่เฉยๆ ว่างๆ ไม่ต้องทำมาหากิน ไม่ต้องหาเงินเลี้ยง
ครอบครัว ฉะนั้นจงหาบุญมาเลี้ยงตัวให้รอด ง่ายนิด
เดียว สิ่งใดที่ทำผิดพลาดไปแล้ว ไม่เคยมีใครย้อนกลับ
ไปแก้ได้แต่หยุดได้ ไม่ทำอีก ต่อไปนี้ทำดี พระพุทธเจ้า
ก็ทำแบบนี้ นางสิริมาเคยเป็นโสเภณีก็เลิก นาง
อัมพปาลีเคยเป็นโสเภณีก็เลิก หันมาทำความดี จน
บรรลุนิพพานชั้นอรหัตต์ ตัวผู้บรรยายเองก็เคยรับวิบาก
หนักเพราะสิ่งไม่ดีที่เคยทำมา ต่อไปนี้หยุด ทำแต่ความดี
ตลอด พยายามวิงหนีบาปที่ยังตามมาอีกหลายอย่าง
พยายามวิงให้เร็วเท่านั้นเอง จะวิงหนีเข้านิพพาน

สี่วิธีหลักสี่หนี่เวร

วิธีชดใช้หนี่เวรกรรมมีอยู่ ๔ วิธี

๑ ถ้าหนี่เวรกรรมตามมาทันแล้ว ต้องยอมรับความจริงและชดใช้ไป เช่นที่ผู้บรรยายยอมให้แมวตะกายขาอยู่ ๒ วัน ใช้หนี่เงินหมด เคยตีเขาซาหัก ก็ต้องชดใช้ เคยดิงคอนก ก็ต้องชดใช้ ไม่นहीं แม้จะทรมาณอย่างไรก็ทน เพื่อจะได้หมดหนี่กันไป

๒ ชดใช้ด้วยบุญใหญ่ สวดมนต์ก่อนนอน ภาวนา พุทโธฯ นี่เป็นบุญใหญ่ แล้วอุทิศบุญให้เจ้ากรรมนายเวรไปเรื่อยๆ

๓ ถ้าหนี้เวรกรรมความชั่วที่ทำไว้ยังตามมาไม่ทัน ให้ ธิเบตบุญ หนีไปไกลๆ หนีให้เร็วๆ จนหนี้เวรกรรมตามส่งผลไม่ทัน

๔ หนีเข้านิพพานไปเลย

คนฉลาดไม่ปล่อยเวลาให้สูญเปล่า วันๆ หนึ่ง ถ้าไม่มีงานอื่นต้องทำ ทำไมไม่ภาวนาพุทธโธฯ ให้บุญเข้าตลอด เมื่อไม่ยอมภาวนา มัวหายใจทิ้งหายใจว่าง ก็ไม่ต่างจากวัวควาย อย่างนี้คิดเอาเองว่าฉลาดหรือโง่ก็ในเมื่อนอนก็หายใจ นั่งก็หายใจ ก็ควรภาวนาพุทธโธฯ ไปด้วย แต่ถ้ามีงานอื่นต้องทำ ก็ให้นำจิตหรือสติไปจดจ่ออยู่กับงาน งานก็จะไม่ผิดพลาด ถ้าเรามีสติ บุญก็เข้าตลอด และเมื่อใดที่บุญส่งผล ก็จะได้รับความสะดวกสบายและความสุข เพราะฉะนั้นคนฉลาดเขาไม่ปล่อยเวลาให้สูญเปล่า ท่านก็สำรวจตัวเองว่าเราฉลาดหรือโง่ที่แล้วก็แล้วไป ต่อไปนี้เริ่มใหม่ ทำดีใหม่

คนฉลาดทำตัวเป็นผู้ให้ ไม่ใช่ผู้เอาหรือผู้รับ ให้
อย่างเดียว ไม่หวังอะไรตอบแทนจากใคร ทำให้ ทำให้ ให้

ให้ ให้ ผู้บรรยายนี้ให้อย่างเดียว สมัยเป็นอาจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัย ไปคัดเลือกนักศึกษายากจนมา มอบเงินเป็นทุนการศึกษาให้เรียนหนังสือ แม่ตอนนี้เกษียณมา ๑๒ ปีแล้ว ก็ยังช่วยคนให้ได้เรียนหนังสือ ช่วยเท่าที่ช่วยได้ ไม่มีใครสามารถช่วยคนอื่นเกินความสามารถที่ตนมี ถ้าเรามีแรง เราก็ช่วยด้วยแรง ถ้าเรามีเมตตา เราก็ช่วยด้วยการให้อภัย

คนฉลาดให้สิ่งดีงาม ให้ความรู้ที่ถูกต้องชอบธรรม ให้ความสามารถที่ตนมี ถ้าเราวาดรูปเก่ง เราสอนคนอื่นวาดรูป ถ้าทำกับข้าวเก่ง ก็สอนวิธีทำกับข้าว เรารู้หรือเก่งอะไรที่เป็นประโยชน์ เราก็สอนให้คนอื่น ให้ ให้ ให้ ให้ทุกเรื่องที่ดีงาม โดยไม่หวังอะไรจากใครทั้งสิ้น อย่างนี้ได้บุญเต็มๆ แต่คนโง่ทำแบบนี้ ชื่อของไปถวายพระ แล้วตามดูว่าของนั้นไปทางไหน ปรากฏว่าแม่ชีเขาเอาไปกินกันในโรงครัว ตอนถวายไปได้บุญ แต่ตอนไปเห็นแม่ชีเขากิน กลับได้บาป คนโง่เขาเป็นอย่างนั้น คนฉลาดเขาถวายแล้วจบ เรื่องนี้ผู้บรรยายไปได้มาจากวัดมหาธาตุฯ ตอนบวชเป็นพระ นั่งฉันข้าวกับท่านเจ้าคุณโชดก มีผู้หญิงคนหนึ่งแต่งชุดขาว ชื่อทุเรียนหอมทองพู่ใหญ่

คว้านเมล็ดออก จัดอย่างดีใส่จาน ถวายท่านเจ้าคุณโชดก ถวายแล้วก็นั่งอยู่ใกล้ๆ วงฉันนั่นเอง นั่งดูพระท่านฉันภัตตาหาร เห็นท่านเจ้าคุณไม่หยิบทุเรียนสักเม็ด ก็ทนไม่ได้ กราบเรียนท่านว่า “ท่านเจ้าคุณอาจารย์คะ ทุเรียนหอมทองที่ซื้อมานี้ ราคาแพงเลยนะคะ เมื่อก็คว่านออกแล้ว ไม่เห็นเจ้าคุณฉันเลย” ท่านเจ้าคุณโชดก ไม่ตอบหันมามองพระบวชใหม่ คือผู้บรรยาย แล้วสอนด้วยใจว่า ทำบุญแล้วไม่ต้องตามดู จะได้บุญเต็มร้อย ช่วยคนอื่นแล้วไม่หวังว่าเขาจะมาตอบแทน จะได้บุญเต็มร้อย แต่คนโง่ช่วยคนอื่นแล้ว หวังให้เขามาตอบแทน ตัว คนฉลาดเขาไม่ทำ ช่วยแล้วช่วยเลย จบ

คนฉลาดให้อภัยในทุกสิ่งที่ขัดใจ เมื่อมีเมตตา ความโกรธก็หายไป คนมีเมตตามีโอกาสสูงที่จะไปเกิดเป็นพรหม มีโอกาสที่จะพัฒนาจิตให้มีบุญได้ง่าย แต่สำหรับคนมีโทสะแล้วเป็นเรื่องยาก

คนฉลาดอยู่กับปัจจุบัน ทุกขณะตื่นอยู่กับปัจจุบัน คิด พูด ทำแต่สิ่งดีและเป็นปัจจุบัน อะไรที่ผ่านไปแล้วไม่ไปยุ่ง แต่คนอายุมากชอบรำลึกถึงความหลัง บาบก็

เข้าตลอด

คนดีแก้ปัญหา คนไม่ดีสร้างปัญหา ถ้าเราเคยทำไม่ดี ก็ให้ตั้งใจว่า ต่อไปนี้เราจะทำดี เราจะเป็นคนดี เราก็ช่วยแก้ปัญหาให้คนอื่น อยู่ในที่นี่ไม่ต้องทำงาน เราก็ทำดีได้ตลอดเวลา เราเลือกเกิดได้ด้วย ถ้าไม่อยากจะไปเกิดเป็นสัตว์นรก ก็อย่าให้มีความโกรธอยู่ในใจเรา เพราะความโกรธจะผลักดันจิตวิญญาณลงนรก อย่าให้มีความโลภ อย่าไปเอาของที่เจ้าของเขาไม่อนุญาต แล้วจะไม่ต้องไปเกิดเป็นเปรต เราอย่าหลง จงรู้จริง ก็จะไม่ไปเกิดเป็นเดรัจฉาน ถ้าเรารักษาศีล ๕ ทุกขณะตื่น ต่อแต่นี้ไปจนตาย ก็จะได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ถ้าให้ทาน รักษาศีล ก็ไปเกิดเป็นเทวดา ถ้าเข้าฌานแล้วตายในฌาน ก็ไปเกิดเป็นพรหม ทำไมจะเลือกไม่ได้ เราสามารถเลือกได้หมดทุกอย่าง

ปัญญาเห็นแจ้ง กับฝุ่นดินที่ปลายเล็บ

บุญอย่างหนึ่ง คือ การไหว้พระสวดมนต์และภาวนา เป็นการปฏิบัติธรรม ผิดให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง (ภาวนามยปัญญา) วันนี้เห็นเหตุเห็นผล จริง อีกหมื่นปีแสนปีข้างหน้า ยังคงเป็นความจริง ส่วนความรู้ที่ผู้บรรยายไปเรียนมาจนจบปริญญาเอก สมัยที่เรียนอยู่นั้น จริง แต่เดี๋ยวนี้ไม่จริงแล้ว ผลงานที่ดีพิมพ์ในวารสารทั้งในประเทศและต่างประเทศ ตอนนั้นเป็นจริง แต่เดี๋ยวนี้ใช้ไม่ได้แล้ว เพราะไม่จริงแล้ว นั่นละคือความหลง แต่หนังสือธรรมะที่ผู้บรรยายเขียน ซึ่งมีอยู่ในห้องสมุด นั่นคือของจริงเดี๋ยวนี้จริง อีกหมื่นปีแสนปีข้างหน้าก็ยังจริง เพราะฉะนั้นลองไปอ่านดูที่ผู้บรรยายเขียนไว้ง่าย ๆ

ใช้ปัญญาเห็นแจ้งกำจัดกิเลสที่อยู่ในใจ ซึ่งเป็นสาเหตุให้เราต้องมาเวียนตายเวียนเกิด กิเลสเหล่านั้นได้แก่

๑ สักกายทิฏฐิ คือ ความเห็นว่ามีตัวของตน เป็นของตน

๒ วิจิกิจฉา คือ ความสงสัย เช่น พ่อแม่มีคุณจริงไหม พระพุทธเจ้ามีจริงไหม พระธรรมดีจริงไหม พระอริยสงฆ์มีจริงไหม เทวดามีคุณจริงไหม ฯลฯ

๓ สีลัพพตปรามาส คือ การลบลูบลำศีล การบูชาเครื่องรางของขลัง ไม่มีจิตมั่นคงในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

๔ กามราคะ คือ ความติดใจยินดีในกามคุณ

๕ ปฏิฆะ คือ ความรู้สึกไม่ชอบใจ ขัดใจ

๖ รูปราคะ คือ ความพอใจติดใจในรูปธรรม

๗ อรูปราคะ คือ ความพอใจติดใจในอรูปธรรม

๘ มานะ คือ ความถือว่าตัวเป็นนั่นเป็นนี่

๙ อุทธัจจะ คือ ความฟุ้งซ่าน

๑๐ อวิชชา คือ ความรู้ที่ไม่จริง

รวมเรียกว่า สังโยชน์ ๑๐ ถ้ากำจัดทั้งหมดนี้ได้เมื่อไร หนีเข้านิพพาน พระนิยตโพธิสัตว์เคยเตือน

ผู้บรรยายว่า “ต่อไปนี่โลกจะวิกฤต ขอพวกเราอย่าได้
ประมาท จงพัฒนาจิต แล้วปิดอบายภูมิให้ได้” การ
“ปิดอบายภูมิ” คืออะไร ก็คือการทำจิตสักกายทิฐิ
วิจิกิจฉา และสีลัพตปรามาส ไม่ให้มีอำนาจเหนือใจ
พระโพธิสัตว์เตือนอย่างนี้ผู้บรรยายก็ทำตาม แล้วก็
เขียนเป็นหนังสือไว้ให้อ่านกัน

อนาถบิณฑิกเศรษฐีมีลูกชาย ใช้เงินจ้างลูกให้ไป
ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า ภายหลังได้บรรลุธรรมชั้น
โสดาบ้น ลูกสาวอีก ๒ คนก็เป็นโสดาบ้นกับสกทาคามี
ส่วนน้องชายเป็นพระอรหันต์ ตระกูลนี้ดีทั้งตระกูลเลย
บุคคลนับแต่ชั้นโสดาบ้นขึ้นไปถึงอรหันต์สามารถปิด
อบายภูมิได้แล้ว โสดาบ้นบุคคล คือ คนที่พัฒนาจิตจน
เป็นอริยบุคคลขั้นต้นได้ ตายเกิดอีกไม่เกิน ๗ชาติก็จะ
เข้านิพพาน และใน ๗ชาตินี้จะไม่ลงไปเกิดเป็นเดรัจฉาน
เปรต อสุรกาย หรือสัตว์นรกอีก เขาเรียกว่า “ปิดอบาย
ภูมิ” ผู้บรรยายเองมองย้อนไปจนสุดตาทิพย์ ก็ยังไม่เห็น
ต้นกำเนิดของตัว ได้แต่น้ำตาหยดว่าทำไมตัวเองจึงโง่
อย่างนี้ เตี้ยวันนี้จึงเปลี่ยนวิถีชีวิตใหม่ นับได้ ๓๕ ปีแล้ว
ตั้งแต่ออกจากวัดมา ขณะนี้สั่งสมอยู่อย่างเดียว คือบุญ

อย่างอื่นไม่สะสมแล้ว

มนุษย์ต้องการความสุข มนุษย์เกลียดความทุกข์ ในครั้งพุทธกาล ณ วัดเชตวัน พระพุทธองค์ใช้น้ำช้อนไปบนพื้นดิน ฝุ่นดินติดปลายเล็บขึ้นมา ท่านยกพระหัตถ์ขึ้น ถามภิกษุที่อยู่แวดล้อมว่า “ภิกษุทั้งหลาย ฝุ่นดินที่ปลายเล็บของตถาคตนี้ เมื่อเทียบกับฝุ่นดินที่เหลืออยู่ทั้งหมดในพื้นที่ปฐพี อย่างไหนมีมากกว่ากัน” ภิกษุตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “ฝุ่นดินที่ปลายเล็บนั้นเทียบไม่ได้กับหนึ่งในพัน หนึ่งในแสนของฝุ่นดินที่เหลืออยู่ในพื้นที่ปฐพี” พระพุทธเจ้าตอบว่า “ถูกแล้ว ภิกษุ ความทุกข์ของพระโศดาบันที่จะตายเกิดอีกไม่เกิน ๗ ชาติ เหลือน้อยเท่ากับฝุ่นดินที่ติดอยู่ที่ปลายเล็บ เมื่อเทียบกับความทุกข์ที่พระโศดาบันกำจัดไปได้แล้ว ซึ่งเหมือนกับฝุ่นดินที่เหลืออยู่ในพื้นที่ปฐพี” พระพุทธเจ้าตรัสไว้เมื่อ ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้ว แต่ยังคงเป็นความจริงอยู่จนทุกวันนี้ ความทุกข์ของโศดาบันบุคคลเหลือแค่ชี้ฝุ่นที่ติดปลายเล็บเท่านั้นจริงๆ ความทุกข์ส่วนใหญ่ได้หมดไปแล้ว นี่เป็นความจริงที่ทุกคนพิสูจน์ได้ แม้อยู่ในที่นี้ก็ทำได้ ดีกว่าอยู่ที่บ้านเสียด้วยซ้ำ ก่อนนอนก็สวดมนต์ แล้วภาวนาพุทธโธฯ

เมื่อเกิดปัญญาเห็นแจ้ง ก็จะทำจิตสังโยชน์ ๓ ตัวนี้ออก
ไปได้ ปิดอบายภูมิตั้งมั่นนอน ไม่ลงไปเกิดเป็นสุนัข เป็น
เปรต เป็นสัตว์นรกจะไม่มีอีกแล้ว เกิดอีกไม่เกิน ๗ ครั้ง
ก็เข้านิพพาน แล้วเหตุใดเราจึงไม่ทำ

วันก่อนมีคุณพี่ผู้ชายมากราบผู้บรรยาย บอกว่า
“ผมฟังอาจารย์พูดแล้ว ผมปึ้งเลย” นั่นแหละบัวประเภท
ที่ ๑ บานทันทีเลย ผู้บรรยายยังบอกเขาว่า ให้ไปก่อน
ได้เลยไม่ต้องคอย เพราะผู้บรรยายยังมีสัจจะที่เคย
ให้ไว้กับเทวดาว่าจะต้องไปช่วยไม่ให้เขาหลงอบายภูมิ
ความโกรธพาไปลงนรก ความโลภพาไปเป็นเปรต ความ
หลงพาไปเป็นเดรัจฉาน เราต้องทำให้ใจของเราปลอด
จากกิเลส ๓ ตัวนี้ ท่านลองถามตัวเองสิว่า ความโลภ
ความโกรธ ความหลงยังมีอยู่ในใจไหม ถ้ายังมี ให้รีบ
เอาออกเสีย ถ้าไม่รีบกำจัดเสีย ตายเมื่อไร เมื่อนั้นแยแ่น
ลงอบายแน่ๆ ไม่ได้กลับมาเป็นมนุษย์ ให้รีบกำจัดกิเลส
๓ ตัวนี้ให้หมดไปจากใจ คนที่ทำให้ใจปลอดจากกิเลส
๓ ตัวนี้ได้ถือว่าดีมาก และถ้าปิดอบายภูมิได้ ก็ยิ่งดีมาก
ขึ้นไปอีก คนที่ปิดอบายภูมิได้มีความทุกข์ เหลือเท่าแค่
ฝุ่นดินติดปลายเล็บเท่านั้น

บทส่งท้าย

วันนี้ผู้บรรยายเป็นเพียงคนมาบอกทาง ทางแห่งความดี ส่วนท่านจะทำหรือไม่ทำ ก็ต้อง “อัตตาหิ อัตตโน นาโถ” ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน คิณนี้ก่อนนอนจะสวดมนต์หรือไม่สวดก็เป็นเรื่องของท่าน ท่านสวดมนต์ ท่านก็ได้บุญ ถ้าท่านนั่งภาวนาจดจ่ออยู่ที่ลมเข้า ว่า “พุท” ลมออก ว่า “โธ” นั่นได้บุญใหญ่ มันอยู่ที่ตัวท่านจะทำหรือไม่ทำ ผู้บรรยายเป็นเพียงผู้ชี้ทาง ท่านต้องช่วยตัวเอง ไม่มีใครอื่นช่วยท่านได้ พระพุทธเจ้าก็ช่วยไม่ได้ พระพรหมก็ช่วยไม่ได้ เทวดาบนสวรรค์ชั้นไหนก็ช่วยไม่ได้ ถ้าเราทำชั่ว ไม่มีทางที่จะได้ดีไปได้เลย อย่างผู้บรรยายต้องเลิกทำความชั่วทั้งปวง ทำแต่ความดี ๓๕ ปีแล้ว บุญก็เข้าสั่งสมตลอด เราต้องทำด้วยตัวเราเอง

เพราะฉะนั้นวันนี้ท่านได้ยินได้ฟังคนที่รู้จริง คนที่มีประสบการณ์จริง มาพูดเรื่องจริงให้ฟัง ตั้งแต่ต้นจนจบ เป็นเรื่องจริงทั้งหมด นับว่าท่านโชคดีที่สุด ผมขอยุติการบรรยายไว้เพียงเท่านี้ และขอบคุณทุกท่านที่มีพระคุณ ทำให้ผู้บรรยายได้อบรมสั่งสมบารมีให้เพิ่มพูนขึ้น ด้วยบุญด้วยกุศลที่ผู้บรรยายสั่งสมมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ขอทุกท่านที่ได้ยินได้ฟังอยู่ ณ สถานที่แห่งนี้ จงมีส่วนร่วมในบุญในกุศลของผู้บรรยาย จงมีปัญญาเห็นถุ มีดวงตาเห็นธรรม นำพาชีวิตไปสู่ความพ้นทุกข์ในอนาคตอันใกล้ จงทุกท่านทุกคน เทอญ

ภาค
ผนวก

ปกิณกธรรม :
เรื่องเล่าแฝงคติ
จากท่านอาจารย์ ดร. สอนอง วรอุไร

อาจารย์เคยไปบรรยายธรรมให้ผู้ต้องขังตามเรือนจำมาแล้วหลายแห่ง ตอนหนึ่งท่านจึงได้เล่าขึ้นว่า...

“เมื่ออาทิศย์ที่แล้ว มีนักโทษชายจากเรือนจำบางขวาง มีโทษถึงขั้นประหารชีวิต เขียนจดหมายมาถึงผู้บรรยาย อยากรู้หนังสือของผู้บรรยายอีกหลายเล่ม เอาไปอ่านเพราะในเรือนจำมีจำนวนไม่พอกับจำนวนนักโทษที่ต้องการอ่าน ผู้บรรยายจึงส่งไปให้ และเมื่อเร็วๆ นี้ไปที่เรือนจำชายที่แม่ริม พบคนหนึ่ง เขาทำพลาดจึงต้องมารับโทษอยู่ในเรือนจำ เขาบอกผู้บรรยายว่า เมื่อพ้นโทษแล้วจะไม่กลับบ้าน จะไปบวช ผู้บรรยายยังบอกเขาว่าพูดแล้วต้องไม่ลืม ต้องรักษาสัจจะ และผู้บรรยายจะเป็นเจ้าภาพบวชให้ คนดียอมมีสัจจะ คนไม่ดีไม่รักษาสัจจะ”

เมื่ออาจารย์กล่าวถึงจิตมนุษย์ที่ฝึกดีแล้ว ว่าสามารถพาย้อนไปเห็นอดีตชาติของตัวเองได้นั้น ท่านได้เล่าเสริมว่า...

“ในห้องนี้ถ้าใครปรารถนาจะให้เห็นชีวิตหนหลังของตัวเอง ก็ทำได้ไม่ยาก เพียงปฏิบัติสมถกรรมฐาน

จนเข้าถึงฉนวน แล้วออกจากฉนวน แล้วจะได้เห็นแน่นอน เป็นอัตโนมัติ ทุกคนมีร่างกายเป็นเครื่องมือเหมือนกัน กับผู้บรรยาย ง่วงก็นอน ร้อนก็อาบน้ำ ทิวก็กินเหมือนกัน ใช้ร่างกายนี้เป็นเครื่องมือพัฒนาจิตให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่นแน่ หรือสมาธิในฉนวน เมื่อออกจากฉนวน จะรู้ว่าตาทิพย์มีจริง เทวดามีจริง ผีช่างถนนมีจริง สัมภเวสีตามเรือนจำก็มีจริง และชอบมาแกล้งคน ผู้บรรยายก่อนบวชกลัวผีสุดจิตสุดใจ ตอนไปบวชเจอตัวจริงเข้าในชีวิตไม่เคยกลัวเท่านี้มาก่อนเลย แต่ก็ไม่วิ่ง ประมาณตี ๒-๓ นั่งสมาธิอยู่รูปเดียวในวิหารร้าง วัดมหาธาตุฯ อาจารย์ของผู้บรรยายคือท่านเจ้าคุณโชดกบอกไว้ว่า ธรรมชาติของพระพุทธเจ้า ต้องเอาชีวิตเข้าแลก ผู้บรรยายจึงไม่ลู่กิ้งหนี คิดแต่ว่าถ้าผีจะบีบคอให้ตาย ก็ให้มันบีบไปเลย ขอให้ได้ธรรมะก็พอ ได้เจอของจริงเข้ากับตัว แต่เพราะเชื่อครูบาอาจารย์จึงไม่วิ่งแน่เหมือนพระรูปอื่นๆ ที่เคยเจอมาก่อนแล้ว ตั้งแต่วันนั้นมาจนทุกวันนี้ แม้ผีดูอย่างไรก็ไม่กลัว เพราะรู้จริงเรื่องผีแล้ว และเดี๋ยวนี้ชอบคบผีเป็นเพื่อนมากกว่าคบคน เพราะคนหลอกกันง่าย ๆ ส่วนผีไม่มีตัวตนที่เห็นได้ด้วยตาเนื้อตาหนัง เขาคอยช่วยเหลืออะไรเราได้ง่าย ผู้บรรยายจึงชอบคบผี ชอบคบเทวดา”

และแถมด้วยเรื่องของสัมภเวสี (หรือที่เราทั่วไปเรียกว่า “ผี”) ที่วัดแห่งหนึ่ง...

“วัดม่อนฤาษีที่ดอยหล่อ ไปทางอำเภอจอมทอง มีผีอยู่ ๒ ตัว เป็นผีตายโหง หนึ่งเป็นพระสงฆ์ ถูกยิงตาย หน้าป่าช้า อีกหนึ่งเป็นผู้หญิง ตายด้วยโรคเอดส์ อายุ เพียง ๒๐ ต้นๆ ยังไม่ไปเกิด ยังเป็นผีอยู่ที่นั่น คนเขา กลัวกัน แต่ผู้บรรยายไม่กลัวเพราะรู้จริงแล้ว ครั้งหนึ่ง ผู้บรรยายได้ไปประสบเหตุการณ์เกี่ยวกับผีผู้หญิง ที่วัดนี้ วันนั้นเป็นวันสุดท้ายของเดือนมีนาคมที่นำ ข้าราชการจากศูนย์สุขภาพเขต ๑๐ ไปฝึกที่นั่นเป็น รุ่นสุดท้าย ประมาณบ่าย ๓-๔ โมง อากาศข้างนอกร้อน จึงมาฝึกเดินจงกรมกันในศาลา ขณะที่อยู่ในศาลา นั้นเอง มีข้าราชการคนหนึ่งเขาเห็นผู้หญิงโผล่หน้า มาที่หน้าต่าง แต่งชุดขาว อายุ ๒๐ ต้นๆ เขาก็ชี้ให้ ผู้บรรยายดู “อาจารย์ ดูนั่น ใครนะ ใครนะ” ผู้บรรยาย ดูเท่าไรก็ไม่เห็น เพราะเขาไม่ประสงค์ให้เราเห็นเขา เขาต้องการให้ข้าราชการคนนั้นเห็นคนเดียว ข้าราชการ เขาก็ยืนยันว่ายืนอยู่ตรงนั้นจริงๆ ผู้บรรยายก็รีบ เดินไปนอกศาลา อ้อมไปตรงที่ผู้หญิงเขายืนที่หน้าต่าง ก็มองเห็นศาลเจ้าที่เล็กๆ ที่สร้างตามความเชื่อของ

คนทางเหนือ และมีลูกหมาตัวเล็กๆ เฝ้าอยู่ที่ศาล
ผู้บรรยายจึงไปถามกลุ่มแม่บ้านที่มาทำอาหารเลี้ยงว่า
ศาลนี้เป็นของใคร เขาบอกชื่อมา ผู้บรรยายถามว่า
รู้จักตัวเขาไหม เขาบอกว่ารู้จักดี ที่บ้านยังมีรูปถ่ายเลย
วัดม่อนฤๅษีนี้อยู่บนยอดดอย หมู่บ้านก็อยู่ตีนดอย
ผู้บรรยายขอให้เขาชี้รถกลับไปเอารูปถ่ายมาให้ดู เขาก็
ไปเอามาให้ดู เป็นรูปผู้หญิงอายุ ๒๐ ต้นๆ ผู้บรรยายก็
นำไปให้ข้าราชการคนนั้นดู เขาก็บอกว่าเป็นคนเดียวกับ
ที่มายืนที่หน้าต่งนั่นเอง นี่แหละผี เขาเรียกว่า สัมภ-
เวสี

หลังจากอบรมครั้งนั้นเสร็จแล้ว ข้าราชการคนนี้
เขามีกำหนดจะไปอินเดีย ผู้บรรยายบอกให้เขาชวน
น้องผู้หญิงที่เห็นหน้าต่งไปด้วย น้องเขาคงอยาก
ไปเที่ยวบ้าง หลังจากกลับจากอินเดีย เขามาเล่าให้ฟังว่า
เขาไปบนเครื่องบินที่นั่งติดกับเขาว่าง ๑ ที่ พอถึงอินเดีย
นั่งรถบัส ที่นั่งติดเขากี่ว่าง ๑ ที่ แต่คนอื่นมองเห็นเป็น
คนนั่งอยู่ จึงไม่มีใครมานั่ง แต่ตัวเขาเองเห็นเป็นเก้าอี้
ว่าง เดียวนี้ผีตนนี้ก็ยังคงอยู่ที่วัดม่อนฤๅษี”

เมื่ออาจารย์บรรยายถึงตอนที่ว่า ถ้าฝึกจิตจนเข้าฌาน
ได้ จะสามารถรู้ความคิดของคนอื่นนั้น ท่านได้เล่า
เสริมว่า...

“ตอนที่ผู้บรรยายไปฝึกอยู่ที่วัดมหาธาตุฯ มี
นักศึกษาหญิง ๒ คน เป็นพี่น้องกัน มาเรียนวิธีการ
ฝึกจิตกับท่านเจ้าคุณโชดก แล้วกลับไปทำเองที่บ้าน
ปรากฏว่ามีคนหนึ่ง ไม่ทราบว่าเป็นน้องหรือคนพี่ นั่ง
สมาธิที่บ้านตัวแข็งไปเลย ปลูกก็ไม่ตื่น เขาก็ไม่รู้สึกตัว
ตัวแข็งเหมือนหิน กระทบลมหายใจก็ไม่มี ชีพจรก็ไม่มี
แม่จึงโทรศัพท์ไปหาท่านเจ้าคุณโชดกบอกว่า “ท่าน
เจ้าคุณอาจารย์คะ ลูกอิจฉันตายไปแล้วค่ะ” ท่านเจ้าคุณ
ตอบว่า “โยมไม่ต้องทำอะไร ปล่อยให้เขานั่งไปอย่างนั้น
เดี่ยวอาตมาจะไปที่บ้าน” ท่านก็ไปที่บ้าน แล้วเข้าฌาน
ตามคู่มือจิตของลูกสาวไปไหน ก็พบว่ากำลังอยู่ในนิโรธ
สมาบัติจะกลับเขาร่างตอน ๔ โมงเย็น พอรู้แล้วท่านก็
ออกจากฌาน บอกกับแม่ของเด็กว่าไม่ต้องทำอะไร
๔ โมงเย็นเขาจะกลับมา แล้วท่านก็กลับวัด พอ ๔ โมง-
เย็น ลูกสาวค่อยๆ สิมตาขึ้น ตัวอ่อนเหมือนเดิม หายใจ
เหมือนเดิม เลือดไหลเวียนเหมือนเดิม”

และเล่าถึงประสบการณ์ของตัวเองว่า...

“เราจะเห็นว่า ผู้รู้จริงมีอยู่ ความรู้พิเศษในการรู้ ความคิดของคนอื่นนี้ เขาเรียกว่า เจโตปริยญาณ ซึ่ง ผู้บรรยายก็ได้พัฒนาขึ้นมาเหมือนกัน วันหนึ่งที่วัด มหาธาตุฯ ไปนั่งฝึกอยู่ที่วิหารร้างตอนกลางวัน มีพระอยู่ ด้วยกันหลายรูป ผู้บรรยายเข้าฌานตั้งแต่ตอนกลางวัน ไปจนถึงเย็น พอลืมตาขึ้น เห็นว่าใกล้จะมีดแล้ว มอง ไปรอบๆ พระรูปอื่นกลับหมดแล้ว หันมาข้างๆ เห็น ผู้ชายคนหนึ่งเป็นฆราวาส ยกมือไหว้และอ้าปากจะพูด ผู้บรรยายพูดขึ้นก่อนว่า “อาตมารู้หมดแล้ว ไม่ต้องพูด” นั่นก็เพราะได้ไปรู้เห็นว่าเขาไปทำอะไรมา เขาไปฆ่า คนตายแล้วหนีตำรวจมา เวลาคนไปวัดป่า พระที่ทรง อภิญญาสามารถรู้ความคิดติดลบของญาติโยม ฉะนั้นต้องระวังความคิด ตอนที่ผู้บรรยายฝึกอยู่กับ ท่านเจ้าคุณโชดกก็อึดอัดที่สุด เพราะท่านรู้ความคิด ของเรา เป็นพระใหม่ ไม่รู้วินัย ไปยืนปัสสาวะ ท่าน ไม่เห็น แต่บอกว่าต้องนั่งลง ท่านเห็นขนาดนั้น เห็นด้วย ตาทิพย์ อึดอัดที่สุด จะคิดจะทำอะไรอึดอัดไปหมด เพราะฉะนั้นทุกท่านที่นั่งในห้องนี้ ถ้าฝึกเข้าฌานให้ได้ แล้วจะรู้ความคิดของคน”

อาจารย์ย้ำให้รักษาศีลและธรรม แล้วเทวดาจะคุ้ม
รักษาเหมือนอย่างตัวท่าน แล้วท่านเล่าเสริมว่า...

“ที่บ้านของผู้บรรยายมีเทวดามาก จากที่สมัยก่อน
เป็นทุ่งนา ริมคลองชลประทานเป็นถนนลูกรังแคบๆ
สมัยที่ไปซื้อไ่ว้มนั้นเป็นทุ่งนาทั้งสองข้าง เดี่ยวนี้ปลูก
ต้นไม้ใหญ่ให้เป็นป่า แม้แต่ต้นตะเคียนทองก็ปลูก ปลูก
ให้เทวดาอยู่ และท่านก็มาอยู่จริงๆ เทวดาองค์นี้ดูด้วย
ต้นตะเคียนทางไปเชียงรายนั้นก็มีรุกขเทวดาเป็นผู้หญิง
รุกขเทวดามีทั้งผู้ชายและผู้หญิง เจ้าพ่อขุนตาลก็มี เป็น
กุมเทวดา ดูเหมือนกัน ถ้าอยากเห็น ต้องใช้ตาทิพย์ดู
ตาเนื้อตาหนังดูไม่เห็น เพราะเป็นกายละเอียด กายทิพย์
มีจริงๆ ใกล้บ้านผู้บรรยายมีคนไปสร้างศาลเล็กๆ ไว้ที่
โคนต้นบะตัน (พุทรา) แล้วศาลมันล้มไปได้เดือนกว่าแล้ว
วันนั้นผู้บรรยายขับรถไป เห็นท่านแต่งชุดขาวยืนอยู่ที่ใต้
ต้นบะตัน บอกกับผู้บรรยายว่า “คุณ บ้านพังแล้ว ช่วย
สร้างให้หน่อยสิ” ผู้บรรยายถึงงว่า เห็นพังไปเกือบ ๒
เดือนแล้วเพิ่งจะมาบอก มาเข้าใจทีหลังว่า กุมเทวดา
เหล่านี้มีอายุชัย ๕๐๐ ปีทิพย์ ของเราผ่านไป ๕๐ ปี เพิ่ง
จะเท่ากับของเขา ๑ วันกับ ๑ คืนเท่านั้นเอง ผู้บรรยาย
จึงไปบอกชาวบ้านให้ช่วยไปซ่อมสร้างศาลให้ใหม่ และ

เอาช่างม้าเชรามิกกับตุ๊กตาข้าทาสชายหญิงไปใส่ไว้ให้ด้วย”

อาจารย์เล่าถึงต้นจิวในเมืองนรกที่มีไว้สำหรับลงโทษคนที่ละเมิดศีลข้อ ๓ แล้วจึงเล่าถึงเหยื่อโรคเอดส์ที่วัดพระบาทน้ำพุว่า...

“วันก่อนไปบรรยายที่ลพบุรี คนเป็นพัน หลังจากบรรยายจบ เขาพาไปแวะวัดพระบาทน้ำพุ ให้ดูพิพิธภัณฑ์ชีวิตเกี่ยวกับคนที่ เป็นโรคเอดส์ พอตายแล้ว เขาเอาไปดองฟอร์มาลิน ทำให้แห้ง แล้วมาห้อยเรียงไว้ และมีรูปตอนยังหนุ่มยังสาวให้ดูด้วย ตอนมีชีวิตเป็นคนหน้าตาดี แต่พอเป็นซากศพแล้ว เหมือนเขียดตากแห้งที่วางขายในตลาดดูแล้วไม่งามเลย น่าเกลียดหมดเลย ทั้งชายหญิง และกะเทย ใครมีโอกาสควรแวะไปดู จะเหมือนกับหมู่สงฆ์ที่ดูศพนางสิริมา จิตจะได้ถอดถอน ยิ่งตัวผู้บรรยายเองเคยเห็นนางฟ้ามาแล้ว ถึงกับลืมนุชย์เลยทีเดียวนุชย์นี่นอกจากไม่สวยแล้ว ยังตัวเหม็นอีกด้วย นางฟ้าสวย ตัวหอม ไม่มีแก่ มีแต่สาว ถ้าให้ผู้บรรยายเป็นกรรมการตัดสินนางงาม รับรองว่าตกรอบทุกคน เพราะไม่มีมนุชย์ผู้หญิงคนไหนสวยเท่านางฟ้าเลย”

เมื่ออาจารย์กล่าวถึงพรหมสมบัตินั้น ท่านได้เล่าเรื่อง
ของ “สหัมบดีพรหม” ไว้อย่างน่าสนใจว่า...

“ตอนที่พระพุทธเจ้าเสวยวิมุตติสุขอยู่ใต้ต้นจิก
ทรงตรองว่า ธรรมะที่พระองค์เข้าถึง ช่างลึกซึ้งนักและ
ทวนกระแสนกิเลสของมนุษย์ ถึงกับทรงดำริจะไม่สอน
ชาวโลก ร้อนถึงพรหมต้องลงมาทูลว่า “ตถาคต มนุษย์
ที่สอนได้ยังมีอยู่” พระพุทธเจ้าจึงทรงดำริว่าจริง เพราะ
คนมี ๔ ประเภท เหมือนบัว ๔ เหล่า ที่ฟังครั้งเดียว
บรรลุธรรมเลยก็มี ที่ฟังซ้ำและอธิบายเพิ่มเติมแล้ว
บรรลุธรรมก็มี อย่างพวกเรา นี่พอสอนได้ เรียกว่า
“เนยยบุคคล” คน ๓ เหล่าแรกมีโอกาสบรรลุถึงนิพพาน
ได้ ส่วนเหล่าที่ ๔ มีมาก คือประเภทที่หูไม่กระดิกเลย
พูดธรรมะก็ไม่ฟัง หรือฟังไม่รู้เรื่อง เรียกว่า “ปทปรมะ”
พรหมที่ลงมาบอกนั้น คือเพื่อนเก่าของพระพุทธเจ้า
สมัยพระพุทธเจ้าองค์ที่แล้ว คือพระพุทธเจ้ากัสสปะ
มีชื่อว่า สหัมบดีพรหม ที่มีบทสวดอาราธนาให้พระ
แสดงธรรม “พรหมา จะ โลกา ธิปติ สหัมปติ กัต อัญชลิ
อันทิวรั้ง” ก็เพราะพรหมองค์นี้เอง จะเห็นชื่อของท่าน
อยู่ในบทสวด ในสมัยพระพุทธเจ้ากัสสปะ ท่านมีชื่อว่า
สทกะภิกษุ ส่วนพระพุทธเจ้าของเราในสมัยนั้นชื่อว่า

โชติपालภิกษุ ทั้งสองท่านเป็นสหายนัน พระพุทธเจ้า โคดมมาเกิดในโลกมนุษย์ ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ส่วน สหกะภิกษุไปเกิดเป็นสหัมบดีพรหม”

อาจารย์เน้นให้เราทำความเข้าใจและเชื่อในกฎแห่งกรรม และรู้จักยินยอมชดใช้หนี้เวร ท่านยกตัวท่านเอง เป็นตัวอย่างว่า...

“จะเล่าถึงตัวผู้บรรยายเอง ตอนนั้นบวชเป็นพระ ฝึกอยู่ที่วัดมหาธาตุฯ กำลังเดินจงกรมอยู่ร่วมกับพระอื่น รวมทั้งหมดกัประมาณ ๒๐ รูป มีแมวตัวหนึ่งมาตะกาย ขาผู้บรรยาย มันกางเล็บออก เจ็บเซียว ที่แรกคิดจะเตะมัน พอดีสติมา จึงไม่เตะ และนึกขึ้นได้ว่า เมื่อตอน สงครามโลกครั้งที่ ๒ (บางคนในที่นี้ยังไม่เกิด) ผู้บรรยาย อพยพไปอยู่บ้านนอก เคยจับแมวตัวหนึ่งโยนขึ้นต้นไม้ แมวมันก็ร้องแงๆ กางเล็บออกจิกต้นไม้ ไม่ตก โยน เขาไม่รู้ก็หน เราสนุกบนความทุกข์ของแมว แมวตัวนั้น ตายไปแล้ว จิตวิญญาณมาเกิดเป็นแมวตัวใหม่ และยัง พยาบาทอยู่ พอมันมาเจอคู่เวร ก็เล่นงานเลย โชคดีที่สุด ครับ เขาตามทวงหนี้ ก็ใช้หนี้กันไป ตะกายขาอยู่ ๒ วัน เลือดออกชิบๆ แสบมาก นี่คือผลงานของตัวเอง ยอมใช้

หนีไปจนหมดแล้ว หนีสุดท้ายเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ปวดคอมาก เคยดิ่งคอนก ในบรรดาอาการปวด ไม่เคยมีอะไรปวดเท่านี้เลย ไม่ว่าจะนอน จะนั่ง จะทำอะไร ปวดตลอด โชคดีที่ได้คุณหมอมที่เป็นลูกศิษย์ส่งลูกน้องมาช่วย ทำให้มันหาย หนีเวรหนีกรรมมีจริงๆ”

อาจารย์สอนให้เราไม่ก่อหนี้เวรใหม่ และให้มีความเห็นถูก ท่านเล่าเรื่องจริงเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า...

“เรื่องนี้เกิดที่สันป่าตอง มีผู้หญิงคนหนึ่งมาพบผู้บรรยาย สามีเป็นคนค้ายาบ้า ถูกฆ่าตัดตอนที่ตลาดตอนบ่าย ๒ โมง คนที่ยิงสามีมานเสนอเงินให้เป็นหลักแสน เธอก็มาปรึกษาว่าควรจะได้รับเงินนี้ดี หรือว่าจะฟ้องที่มายิงสามีเธอดี ผู้บรรยายบอกเขาว่า “คุณ สามีคุณ ที่สุดก็ต้องตายใช้ไหม แล้วคุณก็ต้องอยู่คนเดียวใช้ไหม คนเราเกิดมาแล้วก็ต้องมีแก่มีตาย อาจจะไม่ตาย หรือรถชนตาย ถึงอย่างไรเขาก็ตายไปแล้ว รับเงินดีกว่า” ตกลงผู้หญิงคนนี้ก็รับเงินมา ไม่ไปฟ้องร้องเขา นี่คือการเห็นถูก ถ้าไปฟ้องร้อง ก็ต้องเกิดหนี้เวรหนีกรรมผูกกันไป แต่ถ้าทำแบบนี้ก็จบไป เลิกกันไปเลย”

เมื่อผู้ฟังกล่าว “สาธุ สาธุ สาธุ” หลังจากอาจารย์ให้พร
ปิดการบรรยาย ท่านได้แถมท้ายให้อีก ๑ ประโยค แม้
สั้นๆ แต่เตือนเราจนถึงนาทีสุดท้ายไม่ให้ลืมว่า อะไร
คือ “บ่อเกิดแห่งบุญ”

“เพียงแค่ ‘สาธุ’ นี้ อานิสงส์ส่งถึงสวรรค์นะครับ”

ประวัติ

ท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร

ดร.สนอง วรอุไร มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่ อำเภอเมือง จังหวัด ฉะเชิงเทรา มีพี่น้องทั้งหมด ๘ คน ท่านเป็นบุตรคนที่ ๖ ท่าน ได้รับการศึกษาเบื้องต้นจากโรงเรียนสุวรรณศิลป์ เมื่อสิ้นสงคราม โลกครั้งที่ ๒ ท่านและพี่ๆ น้องๆ ได้ย้ายเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ ศึกษาในโรงเรียนวัฒนศิลป์วิทยาลัยจนจบชั้นมัธยมศึกษา

ดร.สนอง สนใจฝึกสมาธิครั้งแรกในขณะที่เรียนชั้นมัธยม จบปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สาขาโรคพืช เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๕ แล้วจึงไปทำงานเป็นนักวิชาการเกษตร ในภาคอีสานอยู่ ประมาณ ๒ ปี จากนั้นได้อพยพมาเป็นอาจารย์รุ่นบุกเบิกของ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สังกัดคณะวิทยาศาสตร์

พ.ศ. ๒๕๑๔ ท่านก็ได้เรียนจบปริญญาโท เกษตรศาสตร์มหา บัณฑิต จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สาขาเชื้อรา ได้รับทุน โคลัมโบไปศึกษาปริญญาเอก สาขาไวรัส มหาวิทยาลัยลอนดอน ประเทศอังกฤษ เป็นเวลานาน ๔ ปี ช่วงนี้เรียนหนักมาก จนมิได้ เดินทางกลับมาเมืองไทยเลยในระหว่างศึกษา ท่านใช้เวลาว่างพัก ทำจิตนิ่งทุกวัน ซึ่งมีผลให้ท่านเรียนจบ ๔ ปีตามกำหนด

เมื่อกลับเมืองไทยในเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ ท่านตัดสินใจอุปสมบทที่วัดปริณายก แล้วมาฝึกวิปัสสนากรรมฐานกับพระเทพสิทธิธมฺมิ (โชดก ปธ.๙) ที่คณะ ๕ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎ์ทำพระจันทร์ เพียงเวลา ๓๐ วันในสมณเพศ ที่ท่านปฏิบัติตามคำสอนของครูบาอาจารย์ ท่านได้รับประสบการณ์ทางจิตและญาณอภิญญาต่างๆ มากมาย

เมื่อลาสิกขาบทแล้ว ท่านกลับไปเป็นอาจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ วิถีชีวิตของท่านเปลี่ยนแปลงไปมาก ได้รับเชิญเป็นองค์บรรยายด้านหลักธรรม คุณธรรม จริยธรรม ตามหน่วยงานต่างๆ องค์กรต่างๆ มากมาย มีผู้ติดตามผลงานของท่านทั้งในและต่างประเทศ และหลังจากเกษียณอายุราชการแล้ว ก็ยังเป็นอาจารย์พิเศษถวายความรู้แก่พระนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนาด้วย

ปัจจุบันท่านได้นำประสบการณ์ตรงของท่านมาเป็นแบบอย่างสร้างจุดเปลี่ยนแปลงที่ดีให้แก่ชีวิตคนจำนวนมาก มีกลุ่มคณะศิษย์ก่อตั้งเป็นชมรมกัลยาณธรรม และชมรมสารธรรมล้านนาเผยแผ่ธรรมอย่างกว้างขวาง ผลงานของท่านที่สำคัญคือ *ทางสายเอก* และอื่นๆ เช่น *หนังสือทำชีวิตให้ได้ดีและมีสุข, ยิ่งกว่าสุขเมื่อจิตเป็นอิสระ, ตามรอยพ่อ, และชีวิตรวมธรรมบรรยายอีก* จำนวนมาก

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์หนังสือ “บ่เกิดแห่งบุญ”

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑	น.ส.มานิจ มาสมาน และครอบครัว น.ส.ศระกานดา คานพรม คุณบุญเรือง แซ่ก๊วย ดช.พิชาณู, ดญ.สุประภา,ดช.อนุภัทร์ แซ่ก๊วย	๑๔,๕๖๐
๒	คุณวิทยา หวังกิตติกาล	๑๐,๖๐๐
๓	คุณนันทนา กันยานุวัฒน์	๑๐,๒๐๐
๔	คุณปารคมนตรี สีกุลพิทักษ์	๖,๐๖๐
๕	คุณรำพรรณ ชูชัย	๖,๐๐๐
๖	ร้านบี เค วัสดุภัณฑ์	๕,๐๐๐
๗	คุณธีระชัย พงษ์มันิจิต	๕,๐๐๐
๘	บจก.อาร์เจ ซัพพลายแอนด์เซอร์วิส	๕,๐๐๐
๙	คุณสุนันทา ศรีเที่ยงตรง	๕,๐๐๐
๑๐	คุณสุรีย์-คุณชวลิต บุญทวีกิจ	๔,๖๐๐
๑๑	แม่ชีวินิตา ยิ้มแย้ม	๓,๕๑๐
๑๒	คุณแคทลียา ฝั่งอุดม	๓,๐๔๐
๑๓	คุณภัศรา มยาเศส	๓,๐๐๐
๑๔	คุณมยุรี พงษ์พานาสันต์	๒,๕๖๐
๑๕	น.ส.เอื้องขวัญ ไชยนิธิวัฒน์	๒,๐๐๐
๑๖	คุณเทียนชัย-คุณจันทรา ทองเคียน	๒,๐๐๐
๑๗	คุณสุทธิพร อุดม	๒,๐๐๐
๑๘	ร้านเทียนชัยการยาง	๒,๐๐๐
๑๙	คุณศศิภัทร พิริยะพัฒน์พงศ์ และครอบครัว	๒,๐๐๐
๒๐	คุณเกวลิณ เอื้ออารีมิตร	๒,๐๐๐
๒๑	คุณจ๋ม ลีสมบูรณ์	๒,๐๐๐
๒๒	ชั้นวางสื่อ รพ.สัตว์นครักษ์	๒,๐๐๐
๒๓	ร้านเครป คอร์เนอร์ เอกมัย ๑๐	๑,๕๐๐
๒๔	คุณพิมพ์นิภา กิตติชัยชนะกุล	๑,๕๐๐
๒๕	คุณศิริชัย ลือกิติไทย	๑,๓๖๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๒๖	คุณพัชรินทร์ เขียวจันทร์	๑,๒๘๐
๒๗	แม่ชีโซเฟีย เค	๑,๐๓๐
๒๘	พตอ.บุญเสริม ศรีชมภู	๑,๐๐๐
๒๙	บริษัทลเบีคซิล จำกัด	๑,๐๐๐
๓๐	คุณสมลักษณ์ จันทพล	๑,๐๐๐
๓๑	คุณสุรชัย บุญชัย	๑,๐๐๐
๓๒	คุณอัจฉรีย์ ทองคำเจริญ	๑,๐๐๐
๓๓	คุณชลอลักษณ์ ย่ำจิตมั่น	๑,๐๐๐
๓๔	คุณเพ็ญรุ่ง ลีสมบัติสุวรรณศิริ	๑,๐๐๐
๓๕	คุณทวีชัย จรัมย์พร	๑,๐๐๐
๓๖	คุณเชษฐี พิพัฒน์	๑,๐๐๐
๓๗	คุณสุรชัย บุญชัย	๑,๐๐๐
๓๘	คุณสมุธ สุขเจริญ	๑,๐๐๐
๓๙	คุณสุพร ศานดีสุทธิกุล	๑,๐๐๐
๔๐	คุณจาวรรณ วงษ์อนุศาสน์	๑,๐๐๐
๔๑	คุณมาลา นิตยารธนะ	๘๒๐
๔๒	คุณคณิงนิง วงษ์อมเรศ	๘๐๐
๔๓	คุณบ๊วย แซ่ตั้ง-คุณฮุยฮัง แซ่โค้ว	๗๕๐
๔๔	คุณเกียรติศักดิ์ เอี่ยมจิรกุล	๗๐๐
๔๕	คุณจิราวรรณ ดริเจริญ	๗๐๐
๔๖	ดญ.พัทธรินทร์ เอี่ยมจิรกุล	๗๐๐
๔๗	คุณวิชัย ตันตินิกุลชัย	๖๔๐
๔๘	คุณสุภาพร ไวรมนตรี	๖๐๐
๔๙	คุณดวงรัตน์ ตีวาทา	๖๐๐
๕๐	คุณสมชาย เติงการณกิจ	๖๐๐
๕๑	คุณบุญชัย เหลืองเรืองแสง	๕๖๐
๕๒	คุณนฤมล หล่อวิวัฒน์พงศ์	๕๕๕
๕๓	คุณสุภาพร จิตรตันธรม	๕๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน	ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๕๔	คุณบุญมา-คุณสมทบ นามสว่าง	๕๐๐	๘๖	คุณคิลบชัย จันทรเพชร	๒๔๐
๕๕	คุณสุภาพร ไวรรมนตรี	๕๐๐	๘๗	คุณวลัยลักษณ์ โตวิสัย	๒๓๐
๕๖	คุณบุญชัย ไชยธีรัตน์	๕๐๐	๘๘	คุณชรินทร์ สุวัชรังกูร	๒๒๑
๕๗	คุณนิตยา จรัสสุขสถิตย์	๕๐๐	๘๙	คุณประยุทธ ปิยะกาโส	๒๒๐
๕๘	พญ.เปรมวดี ทิรัญพุกษ์	๕๐๐	๙๐	ตญ.ปณิตกา สุขนรกิจ	๒๑๐
๕๙	คุณศิริกัญญา แก้วพลศรี	๕๐๐	๙๑	คุณญาติกา นันทชนัญญ์- คุณอนันต์ ปักสังคะเนย์	๒๐๒
๖๐	คุณอุกฤษฏ์-คุณเชมศักดิ์ ชาตยวงษ์	๕๐๐	๙๒	คุณวีรชัย ปัญธิวงญาณ	๒๐๐
๖๑	คุณจันทรา ทองเคียน	๕๐๐	๙๓	คุณพหามาต ต้นประเสริฐ	๒๐๐
๖๒	พตอ.สิงขร วิมลอร่าง	๕๐๐	๙๔	คุณนิตยา ปายะนันท์	๒๐๐
๖๓	คุณภายา เส็งพานิช	๕๐๐	๙๕	คุณเกศกนก โพธิกุล	๒๐๐
๖๔	คุณพินอนงค์ แดงอ่อน	๕๐๐	๙๖	คุณนก	๒๐๐
๖๕	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๕๐๐	๙๗	คุณเอื้องขวัญ ไชยนิสิวัฒน์	๒๐๐
๖๖	คุณกัญจน์ณัฐร์ เทอญูชีพ	๕๐๐	๙๘	คุณนาคตา มีฤกษ์ยาม	๒๐๐
๖๗	คุณอุษา ส่างงาม	๓๖๐	๙๙	คุณธัชฐิริน แก้วเกิด	๒๐๐
๖๘	คุณฉลองชัย-วรรณกร คงบันเทิง	๓๕๐	๑๐๐	คุณนันทกวัน รัตนประภา	๒๐๐
๖๙	คุณวิภา อัทฉวินท์	๓๕๐	๑๐๑	คุณประยุทธ ปิยะกาโส	๒๐๐
๗๐	คุณบุศกร ทรงพุมิ	๓๒๐	๑๐๒	คุณท้อ-คุณสุนันทา แผลมไพศาล	๒๐๐
๗๑	คุณฉลองชัย คงบันเทิง	๓๑๐	๑๐๓	คุณเวธกา สุขแสนไกรศร	๒๐๐
๗๒	คุณนันทกร สักกะพलगูร	๓๐๐	๑๐๔	คุณพยอม มณีพุกษ์	๒๐๐
๗๓	คุณวาสิณี สักกะพलगูร	๓๐๐	๑๐๕	คุณนิชา แจ่มกระจ่าง	๒๐๐
๗๔	ต.ญ.ปวีณกร สักกะพलगูร	๓๐๐	๑๐๖	คุณธนพร ทราธธ	๑๘๐
๗๕	คุณวิสุทธิ์ วิสุทธิ์ศรีมณีกุล	๓๐๐	๑๐๗	คุณประภาภรณ์ ปัญธิวงญาณ	๑๗๐
๗๖	คุณรัตนา สาคร	๓๐๐	๑๐๘	พระมหาธีรานนท์ จิรฐริโก	๑๖๐
๗๗	พระชัยพร จนทวิโส	๓๐๐	๑๐๙	คุณนภัทร สิทธาโนมัย	๑๖๐
๗๘	คุณพัฒนา สุขบำรุง	๓๐๐	๑๑๐	คุณละองดาว สุขรอด	๑๕๐
๗๙	แม่ชีวันดา ยิ้มแย้ม	๓๐๐	๑๑๑	พตอ.บุญเสริม ศรีชมภู	๑๓๐
๘๐	พระชัยพร จนทวิโส	๓๐๐	๑๑๒	คุณณัญญา เดชเจริญ	๑๒๐
๘๑	คุณรัชณี ต้นกลาง	๓๐๐	๑๑๓	คุณสุภาณี บุรพ์ภาค	๑๒๐
๘๒	คุณรุ่งศักดิ์ นุชผ่อง	๓๐๐	๑๑๔	คุณสุวิทย์ แซ่จิว	๑๑๐
๘๓	คุณสมชาย ตั้งประสิทธิ์โชค	๒๘๐	๑๑๕	คุณภาณุมล ภูเขา	๑๑๐
๘๔	คุณจารุณี จงสวัสดิ์	๒๕๐	๑๑๖	คุณฐานิสสรณ์ อ่ำสวัสดิ์	๑๐๐
๘๕	คุณสิทธิชัย ปัญธิวงญาณ	๒๔๐			

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๑๗	คุณสุภาพร ไวรรมนตรี	๑๐๐
๑๑๘	คุณสมชาย ตั้งประสิทธิ์โชค	๑๐๐
๑๑๙	คุณวิชัย สัมโอชา	๑๐๐
๑๒๐	คุณธนา ศรีนิเวศน์	๑๐๐
๑๒๑	คุณผกามาศ ต้นประเสริฐ	๑๐๐
๑๒๒	คุณกร วิวิชานนท์	๑๐๐
๑๒๓	คุณศุทธิณี ลิวนงโพธิ์	๑๐๐
๑๒๔	คุณกรทอง ภูณะกุล	๑๐๐
๑๒๕	คุณอารยา ปฏิภานกร	๑๐๐
๑๒๖	คุณมยุรี ทองใบ	๑๐๐
๑๒๗	คุณปราณี มหารำลึก	๑๐๐
๑๒๘	คุณอารยา ปฏิภานกร	๑๐๐
๑๒๙	คุณกาญจนา ธงยังรัตน์	๑๐๐
๑๓๐	คุณอาทิตย์ อื้อชัยกุล	๑๐๐
๑๓๑	คุณวิชัย สัมโอชา	๑๐๐
๑๓๒	คุณอารีย์ หวังกิตติกาล	๑๐๐
๑๓๓	คุณสนธิชัย ต้นกลาง	๑๐๐
๑๓๔	คุณไกรสิทธิ์ ชูช่วย	๑๐๐
๑๓๕	คุณวาสนา ศรีบุญธรรม	๑๐๐
๑๓๖	คุณมณีสรา ศรียะพันธ์	๑๐๐
๑๓๗	คุณนฤมล เอี่ยมสะอาด	๑๐๐
๑๓๘	คุณกร วิวิชานนท์	๑๐๐
๑๓๙	คุณสมหมาย เต็มประสิทธิ์ศักดิ์	๑๐๐
๑๔๐	คุณสุวัฒน์ชัย เงินขาว	๑๐๐
๑๔๑	คุณวิภาวี สง่าเพชร	๘๐
๑๔๒	คุณจงดี ประสาทพอน	๘๐
๑๔๓	คุณชลิตา อัมภิกาภรณ์	๘๐
๑๔๔	คุณนงนุช วรณสุข	๘๐
๑๔๕	คุณธนา ศรีนิเวศน์	๗๐
๑๔๖	คุณประมวง แสนบุคคา	๗๐
๑๔๗	คุณศิริยุภา บันกรวด	๖๐
๑๔๘	คุณเทวรักษ์ จงจิตร	๖๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๔๙	คุณภีเพ็ญ-คุณสุวารีย์ ไชยเพชร และครอบครัว	๖๐
๑๕๐	คุณประภัสสร แดมนิล	๖๐
๑๕๑	คุณพิทักษ์พร ปาลกวงศ์ ณ อยุธยา	๕๐
๑๕๒	คุณน้ำมนต์ เปรมานุพันธ์	๕๐
๑๕๓	คุณภิญญาดา เกิดนรินทร์	๕๐
๑๕๔	คุณแสงดาว ปล้องนิราศ	๕๐
๑๕๕	คุณจอมขวัญ นาคดี	๕๐
๑๕๖	คุณอิทธิพัทธ์ กริสวัสดิ์	๕๐
๑๕๗	พ.อ.พัชชศักดิ์ ปฏิรูปานนท์	๓๐
๑๕๘	คุณณัฏภรณ์ อยู่หนูช	๒๐
๑๕๙	คุณอุบล บัวบูชา	๒๐
๑๖๐	คุณมานิตย์ สอนแก้ว	๒๐
๑๖๑	คุณธนา ศรีนิเวศน์	๒๐
๑๖๒	คุณอำนาจ สมบูรณ์ทรัพย์	๒๐
๑๖๓	คุณสมศักดิ์ ศรีเจริญ	๒๐
๑๖๔	คุณคชา เดชทรัพย์	๑๐
๑๖๕	คุณสมศักดิ์ เนตรกระจ่างกุล	๑๐
๑๖๖	ตญ.นิชา ศรีทับทิม	๑๐
๑๖๗	คุณสมเกียรติ เหล่าเจริญ	๑๐

รวมครุฑธำทั้งสิ้น ๑๔๙,๔๙๘ บาท

“

ด้วยความปรารถนาดีที่จะบอกกล่าวไปยังผู้สนใจ
ในธรรมะของพระพุทธโคดม หนังสือ บ่อเกิดแห่งบุญ
จึงได้เกิดขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางนำพาชีวิต ไปสู่ความ
สวัสดีในกาลข้างหน้า

”

